

1/2005

INSANE

Jyväskylän suomen kielen opiskelijoiden ainejärjestölehti

_____ Arto Nyberg ja totuuksia toimittajuudesta

_____ Tekstitaitokoe tulee - oletko valmis?

_____ Osma piipahti Jyväskylässä

1/2005

INSANE

- 03 PÄÄKIRJOITUS
04 TIESITKÖ TÄTÄ SANESTA?
06 TEKSTITAIDOT PUNTARISSA
08 KOOTUT UUTISET
11 FENNICUMIN FIKSUT: VESA JÄRVA
12 SUOMI VOITTI 1-0
13 ARTO NYBERG
16 OSMA JYVÄSKYLÄSSÄ
18 SUORAA PUHETTA HALLITUKSESTA
20 HEAVYDIGGARIN VUORISAARNA
22 VIERAS KYNÄ
23 NOVELLI: HYVÄN JA PAHAN TIEDON PUU
24 NOVELLI: PUREMA
26 ARVIOT
28 ALA-KOJOLA
29 TOP 5
30 HENGAILIJAN PÄIVÄKIRJA

s. 30

s.16

ÄÄRIRAJOILLA
s. 20

s.18

4. VUOSIKERTA JULKAISIJA JYVÄSKYLÄN YLIOPISTON SUOMEN KIELEN OPISKE-
LIJOIDEN AINEJÄRJESTÖ SANE RY. WWW.CC.JYU.FI/SANE PÄÄTOIMITTAJAT
VIIVI VIRTANEN PYRY ANTOLA TOIMITTAJAT ELINA NURMINEN ELINA PÖYHÖNEN
ANNI-LEENA MYLLYLÄ KRISTIINA POUTIAINEN ILONA NOPONEN LAURA HOLM
TUIJA EK AINO SEPPÄLÄ JAAKKO JUNTILA TUURE PUURUNEN TUOMO ALA-KOJOLA
REETTA KARPPINEN JANNE SAARINEN TAITTO JA ULKOASU VIIVI VIRTANEN
PYRY ANTOLA PAINOPIIKKA JYVÄSKYLÄN YLIOPISTOPAINO PAINOS 150 KPL

PÄÄKIRJOITUS

24/7

CHAT, elämää suurempia viisauksia vain 84 senttiä kappale. Onx Takakohvelos ketää hereil? Ei kiitos. Eikä siinä vielä kaikki. Jos tilaat heti, saat kaupan päälle tämän videon, jolla esitellään parhaimpia liikesarjoja (kun kaupattavalla laitteella voidaan ihan selvästi tehdä tasan yksi liike). TV-shop. Ei kiitos. Tellus-tietovisa: missä maassa sijaitsee Riika. Hmm... Eestissä. Vai olisiko ollut Virossa. Ei. Esteratsastusta. Ei. MTV, Britney Spears ja My Prerogative. Ei. Ylen Uutisikkunaakin jaksaa yleensä vain yhden kierroksen.

OLO EI TUNNU RAUHOITTUVAN, vaikka telkkari toittotaisi miten huonoa ohjelmaa. Tältä maratoonareista varmaan tuntuu illalla juoksurakan jälkeen: sydän tykyttää, uni ei tule ja ajatukset harhailevat edelleen päivän rutistuksessa. Maratoonarit harvemmin juoksevat kierrostansa monena päivänä peräkkäin. Tämän tv-surffajaan on kuitenkin popsittava samaa kattausta vielä monta viikkoa. Stressi ei hellitä.

LYHYEN OPISKELU-URANI AIKANA olen ollut huomaavinani, että ainainen stressaaminen on opiskelijalle todellinen ammattitauti. Toisin kuin kalenterista toisinaan voisi päätellä, on työpäivän pituus pahimmillaan noin 24 tuntia. Plus mahdolliset ylityöt. Mielestäni häiritsevintä on se, että silloinkin kun ei tee mitään, mieltä kalvaa ajatus että ei saisi olla tekemättä mitään. Jännite virittyy heti lukukauden alussa, eikä ainakaan helpota loppua kohden. Joka viikolle tuntuu löytyvän joku pikkukiva projekti, esimerkiksi esitelmä tai vaikkapa aina yhtä maittava essee. Ja mikäli meinaa aikaa kuitenkin käydä pitkäksi, voi sujauttaa ruskean kirjekuoren tentti-laatikkoon ja viettää lauantaipäivän pohtimalla 1800-luvun suomalaista kirjallisuutta. Yksi opintoviikko.

KROONISEN STRESSIN KIUUSAAMANA olen pannut merkille, miten tunnollisesti opinahjomme pitää huolta siitä, etteivät stressin aiheet lopu, vaikka tentti joskus menisikin läpi. Lämmöllä muistelen viime kevättä, kun edelleen melko pihalla kaikista yliopistokiemuroista lähdin hakemaan ohjausta sivuainehakuun. "Ne on kaikki siellä netissä." Kiitos. Ja anteeksi arvokkaan aikanne tuhlaaminen. Ehkäpä voimme aluksi luopua muutamasta virasta, kun kaikki mitä opiskelijan tarvitsee tietää on "siellä netissä". Vai? Ei helpottanut stressi sillä kertaa.

KOKONAAN OMAN LUKUNSA stressaamiseen tuo OKL. Esimerkiksi vielä opettajaputken alkupäätä etsiskelevän ei-suoravalitun suomen kielen opiskelijan hartioita painavat varmasti huhut, joiden mukaan edes kaikille suoravalituille ei järjesty tulevaisuudessa pedagogisten aineopintojen suoritusmahdollisuutta. Näin pelaa yliopistomatematiikka. Ilmeisesti menettelytavan on katsottu ratkaisevasti nopeuttavan virkamiesten lempilapsiksi nousseita valmistumisaikoja. OKL on nyt reagoinut tilanteeseen: suomen kielen suoravalittujen sisäänottokiintiö pienenee tänä vuonna viiteentoista. Opettajaputki on kuitenkin jo tukossa. Kaiken kukkuraksi opeleitoselta kiiri vielä tieto, että draamakasvatuksen opinnot lienevät jatkossa vain kasvatustieteilijöiden heiniä. Tulevaa äidinkielen opettajaa ei naurata. TV saa huutaa taas yömyöhään.

PYRY ANTOLA

Tiesitkö tätä Sanesta?

TEKSTI ELINA NURMINEN

SANE juhli maaliskuun 15. päivänä syntymäpäiväänsä hyvin hiljaisesti. Ne menivät ohi kenenkään huomamatta. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, että niitä ei koskaan muistettaisi. Sane tulee viettämään iloisia 40-vuotisjuhliaan kahden vuoden päästä, 2007. Sanen historiaan voi tutustua pintapuolisesti nettisivuillemme ja todennäköisesti vuosijuhlissa tullaan lukemaan historiikki, mutta miksi emme raottaisi Sanen historiaa välillä InSanen sivuillakin "Tiesitkö tätä Sanesta"-palstalla! Tällä kertaa kerrottakoon, keitä on ollut ainejärjestömme johtotehtävissä.

KÄVIN TUTKIMASSA yhdistyksemme asiapapereita maakunta-arkistossa. Siellä tosin ei ihan kaikkea selvinnyt, sillä esimerkiksi

vuosikokouksien pöytäkirjoja on vasta vuodesta 1972 alkaen. Syytä aikaisempien papereiden puuttumiseen en tiedä. Jos joku tietää syyn tähän, tai osaa kertoa jotain vuosien 1967-72 välisestä ajasta, otan mielelläni tietoja vastaan. Sanella on ollut vuoden 1972 jälkeen itseni mukaan laskien 22 puheenjohtajaa. Näistä 5 on ollut miehiä ja 17 naisia. On yllättävää, miten tuttujakin nimiä puheenjohtajien listalla on. Muiden muassa suomen oppiaineen professori Maisa Martin sekä lehtori Vesa Jarva, Kielikeskuksen suomi toisena kielenä -opettaja Eija Aalto, puheviestinnän professori Tarja Valkonen ja Normaalikoulun äidinkielen opettaja Mari Mäki-Paavola ovat olleet Sanen johtotähtinä. Röyhistän rintaa, sillä olen hyvässä seurassa!

T. VALKONEN

M. MARTIN

V. JARVA

Sanen vai Saneen?

TEKSTI ELINA NURMINEN

KULUTIN tässä eräänä kauniina kevätpäivänä aikaani selailemalla vanhoja pöytäkirjoja ja asiapapereita. Kiinnitin huomiota siihen, että näissä asiakirjoissa puhuttiin Saneesta 90-luvun loppupuolelle asti! Myös henkilökunnan olen kuullut puhuvan ja nähnyt kirjoittavan Saneen asioista. Me nuoremman fennistisukupolven edustajat puhumme Sanesta. Mikä on oikein?

PITÄÄKÖ tässä ruveta kieltä kääntämään toiseen asentoon? Ja miten saan tekstinkäsittelyohjelmani uskomaan, että johdan Sanea enkä Sanetta? En elä Sanetta, kun nyt oikein aletaan kikkailemaan!

KÄVIN kysymässä asiantuntijoiden kantaa asiaan. Lehtorit S. Pekkola ja J. Koivisto vaikuttivat hiukan yllättyneiltä asiain tolasta, mutta Pekkola myös muisteli käyttäneensä tätä samaa esimerkkiä jollain luennolla. Itse en

voinut tunnustaa muistavani tätä. He totesivat, että fennistit taivuttavat sanetta kuin appellatiivia eikä Sanea kalskahtanut heidän korvaansa tutulta. He kuitenkin myös ymmärsivät, että järjestömme nimenä saneesta on jo tullut erisnimi.

JATKAKAAMME siis samoilla linjoilla, kunhan muistamme, että sanan esiintymästä puhuesamme voimme järkyttää muita fennistejä, jos puhumme Sanesta. Sitä en tosin muistanut selvittää, mahdollmeko kaikki olla saneelaisia niin kuin on ylä- tai ala-asteelaisiakin, vai rinnastummeko eläkeläisiin.

Integroidu
viiteryhmääsi.
Osta aito,
edullinen
opiskelijahaalari!

MHR-TYÖASUT

Voionmaankatu 6
Jyväskylä
p. 620 710

Pyydä tarjous!

Tekstitaitokoe haastaa opet ja abit

- Yo-koe uudistuu vuonna 2007

TEKSTI ELINA PÖYHÖNEN
KUVAT PYRY ANTOLA

Äidinkielen ylioppilaskoe uudistuu. Uusi koe otetaan käyttöön vuonna 2007. Koe painottaa tekstitaitoja ja vaatii opiskelijoilta todella tarkkaa tekstin erittelyä ja päättelykykyä. Äidinkielen uudessa kokeessa on kaksi osaa: tekstitaidon koe ja esseekoe. Kokeet järjestetään edelleen eri koepäivinä. Opetushallituksen mukaan uudessa äidinkielen kokeessa arvioidaan sitä, miten hyvin oppilas on omaksunut opetussuunnitelmassa vaadittavat äidinkielen ja kirjallisuuden taidot ja erityisesti kiinnitetään huomiota oppilaan kirjalliseen ilmaisuun ja kykyyn ymmärtää ja tulkita lukemaansa.

UUDISTUKSET tuovat aina mukanaan paljon haasteita. Vaikka ylioppilaskokeen uudistaminen onkin varmasti hyvä ja tarpeellinen asia, on äidinkielen ja kirjallisuuden opettajien vastuu tässä asiassa valtava. Heidän tulee huolehtia siitä, että keväällä 2007 jokainen abiturientti on varmasti ymmärtänyt sen, mitä pitää tehdä kun tehtävänannossa käsketään eritellä omaa lukukokemusta tai analysoida artikkelin vaikutuskeinoja.

ÄIDINKIELEN ja kirjallisuuden ylioppilaskokeen muutos on hyvin suuri. Se tuo mukanaan aivan uudenlaisia asioita ja kohdentaa huomionsa uuden opetussuunnitelman tekstilähtöiseen käsitykseen maailmasta. Uuden ylioppilaskokeen tehtävät

tuntuvat todella vaikeilta ja haastavilta. Vai miltä kuulostaa kaunokirjallisuuden referointi tai romaanin aikasuhteiden erittely? Uudistuneen ylioppilaskokeen mukana lanseerataan monia uusia käsitteitä, jotka lukiolaisen tulisi hallita ylioppilaskirjoituksiin mennessään. Enää ei puhuta novellien yhteydessä analysoinnista, vaan uudessa kokeessa eritellään ja pohditaan pohjatekstiä ja kirjoittajan vaikuttamaan pyrkiviä kielellisiä keinoja.

TEKSTITAIDON KOE. Tekstitaidot ovat hyvin keskeinen osa-alue uudessa äidinkielen ylioppilaskokeessa.

Opetushallitus määrittelee tekstitaidon oppilaan kyvyksi havainnoida tekstin ilmaisukeinoja ja tuottaa ja

lukea tekstejä tietoisena konventioista ja eri tekstityyppien tavoitteista. Lisäksi oppilaalta vaaditaan taitoa tulkita, eritellä ja arvioida erilaisia tekstejä. Koe on kuuden tunnin mittainen ja vanhasta ylioppilaskokeesta poiketen vastauksia ei tarvitse kirjoittaa

puhtaaksi mustekynällä. Kokeen alussa jaetaan tehtävävihko, jonka viidestä tehtävästä oppilaan tulee vastata kolmeen. Tekstitaidon kokeessa aineistona voi olla erilaisia asiatekstejä, kuten artikkeleita, uutisia tai katkelmia tieteellisestä tekstistä. Aineistona voi olla myös pelkästään kaunokirjallisia tekstejä. Pohjatekstit voivat olla lyhyitä katkelmia samasta aihepiiristä. On myös mahdollista, että pohjatekstinä on vain yksi laaja teksti. Tehtävät liittyvät pohjatekstin tai -tekstien merkityksiin, rakenteisiin, tematiikkaan, vastaanottoon, kontekstiin ja ilmaisun keinoihin. Lisäksi tehtävässä voidaan ohjata opiskelijaa arvioimaan, vertailemaan tai kommentoimaan pohjatekstiä.

ESSEEKOE. Esseekoe on ikään kuin yhdistelmä vanhan ylioppilaskokeen otsikko- ja aineistoaineesta. Siinä mitataan oppilaan yleissivistyksen tasoa, ajattelun kehittyneisyyttä ja kielellistä

"Jonkinlaisena 'uhkana' voisi nähdä sen, että kirjallisuuden lukemisesta tulee pelkkää preppaamista koetta varten. Analysoidaan kiivaasti kerronnallisia rakenteita ja aikatasoja ja unohdetaan lukemisen elämyksellisyys."

YLIOPISTONOPETTAJA
KAISA AHVENJÄRVI

Antavatko nykyiset äidinkielen tunnit riittävät eväät uuteen YO-kokeeseen?

ilmaisukykyä. Esseekoe on kuuden tunnin mittainen. Kokeen alussa oppilaille jaetaan enintään 16-sivuinen materiaalivihko, joka sisältää aineiston ja tehtävänannot. Aineistona voi olla kaunokirjallisia tekstejä, asiatekstejä ja mahdollisesti muuta aineistoa eli taulukoita, kuvia ja tilastoja. Tehtävähikossa on vähintään 12 tehtävää, joista oppilas valitsee yhden. Tehtävänannot ovat erilaisia. Ne voivat olla pelkkiä otsikoita tai niissä voidaan ohjata kirjoittamaan teksti jotakin tiettyä tarkoitusta varten. Aiheet eivät liity pelkästään äidinkielen ja kirjallisuuteen oppiaineena, vaan

niissä pyritään selvittämään tarkemmin lukiolaisten yleisivistystä ja elämäntuntemusta. Tehtävänannossa voidaan antaa kirjoittajalle valmis näkökulma, mutta usein oppilaan on mahdollista valita näkökulma itse. Esseekoe palauteetaan mustekynällä puhtaaksikirjoitettuna.

ARVOSTELU. Ylioppilaskokeen arvosana määräytyy kummastakin kokeesta saadun pistesumman perusteella. Tekstitaidon kokeessa kustakin vastauksesta saa 0-6 pistettä ja suurin kokonaispistemäärä on 18. Kokelaan saama pistemäärä

kerrotaan kolmella ja tulos laskeaan yhteen esseekokeesta saadun pistemäärän kanssa. Esseekokeesta voi saada pisteitä 0-60. Pisteet vastaavat kouluarvosanoja siten, että 0 pistettä vastaa kouluarvosanaa 4 ja 60 pistettä vastaa arvosanaa 10.

LÄHTEET:

<http://www.minedu.fi/yo-tutkinto/uudistuva.html>

ESIMERKKEJÄ TEKSTITAIDON KOKEEN TEHTÄVISTÄ:

1. Osoita perustellen kaksi tapaa lukea Svante on Suomen ensimmäinen poliisika.

2. Erittele Helsingin Sanomissa 10. huhtikuuta 2004 ilmestynyttä artikkelikokonaisuutta ja osien tehtävää siinä.

3. Lue Slovakian romaani kertoo poliisin kiduttaneen koko yön- artikkeli. Vertaa omaa lukijakokemustasi ja Reinbothin saamia lukijapalautteita.

KOMMENTTI

ITSE OLEN jo äidinmaidossa saanut aimo annoksen arvostusta tekstitaitoja kohtaan. Uusi ylioppilaskoe heittää opiskelijat novellianalyysien turvallisesta maailmasta tekstiviidakon myllerrykseen. Toisaalta uudistus on hyvä ja ajankohtainen, mutta esimerkkitehtäviä lukiessani tunsin kylmän hien kirpoavan otsalle. Omilla taidoillani ja tiedoillani en kovin hääppöistä vastausta olisi saanut aikaiseksi tehtävään, jossa käsketään perustellen osoittamaan kaksi erilaista tapaa lukea tietty teksti. Tehtävät tuntuvat todella haastavilta ja ovat hyvin erilaisia

kuin ne tehtävät, joita itse olen lukioaikoina tehnyt. Oppilailta vaaditaan aivan uusia taitoja käsitellä ja eritellä tekstiä. Näistä tehtävistä en löytänyt ainuttakaan, jossa olisi saanut suhteellisen vapaasti, omia mielipiteitä eritellen, analysoida tai tulkita tekstiä. Jokainen tehtävä ohjaa ajattelun tekstin tasolle, tarkastelemaan kirjoittajan asenteita, katkelman rakennetta ja kontekstia tai erittelemään romaanin aikasuhteita. Useaan otteeseen olen kuullut kommentteja, jotka kritisoivat uutta ylioppilaskirjoitusta luovuuden tappamisesta. Luovuutta ei todellakaan voi kovin paljoa

käyttää, ainakaa tekstitaidon kokeessa, mutta toisaalta paljastaahan jo kokeen nimikin sen, että nyt ei enää selvitä omilla tarinoilla ja ylimalkaisella "liirumlaarumilla". Esseekokeessa sen sijaan on edelleen mahdollisuus kirjoittaa pelkästä otsikosta, joka tietysti jättää oven avoimeksi niille, joille luova kirjoittaminen on elinehto. Koetta on tässä vaiheessa kovin hankala arvioida, sillä se otetaan käyttöön vasta keväällä 2007 ja vasta silloin voidaan konkreettisesti puhua kokeen vaikeudesta tai helppoudesta.

ELINA PÖYHÖNEN

“Tietoa myös tuleville opettajille!”

SANEN puheenjohtaja Elina Nurmisen mukaan opettaja on erittäin ratkaisevassa roolissa ylioppilastutkintouudistuksen tullessa ajankohtaiseksi. Sen vuoksi uudistus on hänen mielestään haaste myös opettajankoulutukselle.

- On aika ihmeellistä, että asiaa ei ole vielä otettu huomioon yliopisto-opetuksessa, vaikka uudistushan on silloin arkipäivää, kun esimerkiksi minä itse valmistun. Tähän asti kursseilla on katsottu aineita vain vanhojen arviointikriteerien mukaan, Elina hämmästelee.

Hänen mielestään uudistus on ter-

vetullut, vaikka tuokin mukanaan suuria haasteita.

- Kokonaisuudessaan tekstitaidon koe on iso muutos ja tulee vaatimaan paljon sekä oppilailta että opettajilta. Kummallakaan ei ole vielä mallia kirjoittamisesta saatika sitten arvioinnista. Luulen kuitenkin, että kokeen monipuolisuus mahdollistaa sen, että erilaiset oppilaat pääsevät näyttämään kyntensä ja sen, mitä todella osaavat. Ensi näkemältä tehtävät eivät vaikuttaneet puheenjohtajamme mielestä ainakaan helpoilta.

- Täytyy sanoa, että en ehkä pystyisi

vastaamaan niihin näillä tiedoilla. Toivonkin, että opetus on lähtenyt kehittymään siihen suuntaan, ettei tehtävät tule kenellekään yllätyksenä. Elina löytää monipuolisuuden lisäksi uudistetusta äidinkielen kokeesta muutakin hyvää.

- Koska kokeella testataan erilaisia tekstitaitoja, niin harjoittelusta saatava hyöty ulottuu muuallekin kuin pelkästään yo-kokeeseen. Niinhän se pitääkin olla; ei yo-koetta, vaan elämää varten! Elina kuitaa.

Draamakasvatuksen opinto-oikeus vaarassa

MAHDOLLISUUS OPISKELLA draamakasvatusta sivuaeineena on tällä hetkellä vaakalaudalla. OKL on ilmoittanut, ettei enää jatkossa järjestä opintoja muille kuin omille opiskelijoilleen, jos humanistinen tiedekunta ei osallistu opintojen rahoitukseen.

Suomen kielen opiskelijat ovat asiasta huolissaan, koska opettajiksi aikovilta vaaditaan tulevaisuuden työpaikoissa usein myös pätevyys ilmaisutaidon opettamiseen. Suomen kielen opiskelijat ovat yhdessä useiden humanistisen

tiedekunnan opiskelijoiden kanssa kirjoittaneet vetoomuksen draamakasvatuksen opinto-oikeuden puolesta. Vetoomus on lähetetty OKL:n johtoon ja viety dekaanin tapaamiseen. Seuraavaksi kirjelmä suuntaa kasvatustieteiden tiedekunnan dekaanille.

Opiskelijat toivovat, että mahdollisuus draamakasvatukseen säilyy ja opiskelijoita koskevista päätöksistä puhutaan vastaisuudessa avoimemmin.

Arvosteluasteikko muuttuu

YLIOPISTON HALLITUS on kokouksessaan 13. huhtikuuta päättänyt, että uusi arvosteluasteikko otetaan käyttöön tutkintouudistuksen myötä. Uusi arvosteluasteikko tulee voimaan 1. elokuuta alkaen ja sen vastaavuus vanhaan asteikkoon on seuraava: 5 = 3, 4 = 2,5 - 3-, 3 = 2-, 2 ja 2+, 2 = 1+, 1,5, 1 = 1, 0 = alle 1.

Tarkempaa tietoa arvosteluasteikosta ja muusta tutkinnon uudistukseen liittyvästä saa tiistaina 3. toukokuuta klo 16.00 alkavassa oppiaineen kokouksessa salissa F 105.

Sanelaisille oma digikamera

HUOMIO valokuvauksesta kiinnostuneet! Sanelaiset ovat saaneet vihdoin ihka oman, kollektiivisen digitaalikameran, johon jokaisella suomen kielen opiskelijalla on käyttöoikeus. Se on hyvä ja helppo peruskamera mallia Canon PowerShot A75.

Kameravastaavamme Aino Seppälä lupaa vekottimen vuokralle viitosella viikonlopuksi, parilla eurolla vuorokaudeksi. Ehdot kameran hallussapitoon ovat selvät.

- Vuokraajan täytyy ottaa täysi vastuu, sillä vakuutusta ei ainakaan vielä ole. Jos jotakin hajoaa tai vaihtoehtoisesti katoaa, niin lainaaja on korvausvelvollinen. Lupaus sinetöidään allekirjoittamalla sopimuspaperi, Aino selvittää.

Kameraa saa siis lainata mihin tarkoitukseen tahansa ja milloin vain, kunhan vaan lupaa varjella sitä asianmukaisella tarkkuudella.

- Poikkeuksena ovat tietenkin ainejärjestön omat tapahtumat, joihin

Kameravastaavalla ei luonnollisesti vaihto-kassaa ole, joten vuokraajan on syytä varautua tasarahaan.

kamera lähtee automaattisesti mukaan, eikä sitä silloin anneta vuokralle, Aino huomauttaa.

Jos siis tahdot tallentaa jonkin tärkeän tapahtuman, sinulle rakkaan maiseman, ohimenevän hetken tai ihan vain oman pärstäsi, niin ei muuta kuin yhteyttä Ainoon puhelimitse tai sähköpostilla. Hän

kuitenkin muistuttaa, että kuvista haaveilevan on toimittava hyvissä ajoin.

- Toivoisin, että varaukset tehtäisiin viimeistään päivää ennen vuokraamista. Jos lähden viikonlopuksi tai pidemmäksi aikaa muualle, niin pyrin tyrkkäämään kameran muiden käsiin ja ilmoittamaan siitä listalla.

Fennistien ekat sitsit

SUOMEN KIELEN opiskelijat järjestivät tänä keväänä ainejärjestön historian ensimmäiset sitsit. Torstaina 21. huhtikuuta fiksujen fennistien lisäksi Lozzille kokoontuivat karismaattiset kemistit. Ilta kului syödessä, juodessa ja tietenkin laulaessa.

Sitsit on suomenruotsalainen laulu- ja juomajuhla, jossa noudatetaan tiukkoja sääntöjä.

- Esimerkiksi puhua saa vain, jos on saanut siihen toastmasterilta luvan ja vessassakin käydään yhtä aikaa, bilevastaavamme Merja Suoma-

lainen valottaa ja lisää, että muuten tulee "punishment" eli rangaistus. Rangaistuksena sääntöjä rikkonut saattoi joutua näyttelemään, hoilaamaan yksikseen tai pitämään loppu illan tötteröhattua päässään. Toastmasterina toimi suomen kielen opiskelijoista toinen bilevastaavamme Aija Virtanen.

Sanelaisista paikalla oli reilu 15. Mutta jatkuuko perinne ensi syksynä?

- Kyllä varmasti, jos vain saamme avustuksia! Merja toteaa toiveikkaana.

Hymydiplomit jakoon!

Hymydiplomit jaetaan ensimmäistä kertaa tänä keväänä. Diplomi on keino antaa positiivista palautetta henkilökunnalle. Ainejärjestö voi hakea JYY:ltä lukukaudenpääätteeksi 1-2 Hymydiplomia kenelle tahansa henkilökunnan jäsenelle osoitukseksi hyvästä ja esimerkillisestä toiminnasta.

Diplomin ideoivat viime syksynä sanelaiset Elina Nurminen, Saija Taivalmäki ja Leena Mäyry. Sane luovuttaa omat Hymydiplominsa tiistaina 3. toukokuuta oppiaineen kokouksessa.

Pedagogiset aineopinnot tulevaisuudessa entistä suuremman puun takana

TEKSTI PYRY ANTOLA

KUVA VIIVI VIRTANEN

SUOMEN KIELEN ja kirjallisuuden aineenopettajakoulutuksen ovet avautuvat jatkossa entistä harvemmille. Kysyntää on siinä määrin tarjontaa enemmän, että OKL on joutunut puuttumaan suomen kielen ja kirjallisuuden sisäänottokiintiöihin.

- Kahtena edellisvuonna suoravaltuutuja on otettu 24 suomen kieleen ja 11 kirjallisuuteen. Ehdotimme samaa tänä vuonna, mutta OKL laski kiintiöt viiteentoista ja kymmenen, amanuenssi Hannele Häkkinen kertoo.

Tilanne tulee olemaan erityisen kimurantti niiden ei-suoravaltuutujen kohdalla, jotka vielä mielisivät opettajakoulutukseen mukaan. Pahimpien huhujen mukaan edes suoravaltuutuille ei tulevaisuudessa voitaisi paikka taata.

Tilapäisiä ratkaisuja on haettu muun muassa järjestämällä harjoitteluja muuallakin kuin Normaalkoulussa.

TILASTOJEN MUKAAN viime keväänä suomen kielestä ja kirjallisuudesta aineopintoihin haki 45 opiskelijaa. Mukana oli ensi kertaa 19 suoravaltuutua. Paikka heltisi 30 opiskelijalle.

- OKL:n mukaan luvut näyttävät pahemmilta kuin todellisuudessa ovat, sillä opintoihin hakee aina sellaisia opiskelijoita, joilla ei ole tarvittavia opintoja suoritettuna, Hannele Häkkinen sanoo.

Norssin ovet avautuvat tulevaisuudessa entistä harvemmille suomen kielen opiskelijoille.

Tilanne on sikäli mielenkiintoinen, että suomen kielessä juuri vauhtiin saatu aineenopettajakoulutuksen kehittämisprojekti joutunee nyt jarruteltuvaihteelle. Projektirahoituksen turvin on perustettu ylimääräinen lehtorin virka, jota ovat ennen Vesa Jarvaa ehtineet hoitaa Petri Jääskeläinen ja Tommi Nieminen. Sisäänottokiintiötä nostettiin 24 nimenomaan tämän uuden viran turvin.

VAJAAT KAKSI VUOTTA SITTEN hyväksytyssä kasvatustieteiden tiedekunnan strategiassa asetetaan muun muassa tavoite, jonka mukaan Jyväskylän yliopisto olisi vuoteen 2015 mennessä ja mielellusti aikaisemminkin maan johtava opettajankoulutusyliopisto.

Haku ensi syksynä alkaviin pedagogisiin aineopintoihin loppuu 4. toukokuuta.

Vesa Jarva: "Suomi valitsi minut"

TEKSTI ANNI-LEENA MYLLYLÄ KUVA VIIVI VIRTANEN

FENNICUMIN FIKSUT -palsatalla on tapana esitellä oppiaineemme henkilökuntaa. Suomen kielen lehtori Vesa Jarva on käytäviemme uusin kasvo. Vesa kertoo mielenkiinnon kieltä kohtaan pysyvän yllä yksinkertaisesti käyttämällä kieltä. Pienessä haastattelussa tutustumme vähän leppoisaan lehtoriimme.

MIKSI VALITSIT AMMATIKSESI SUOMEN KIELEN?

En valinnut, vaan suomi valitsi minut. Olin koulussa hyvä äidinkiessä ja pidin siitä. Yliopistossa huomasin olevani edelleen hyvä, ja pidin suomen kielestä yhä enemmän. Pidän siitä vieläkin, mutta en taidakaan olla ihan niin hyvä kuin luulin.

MITEN MIELENKIINTO KIELTÄ KOHTAAN PYSY YLLÄ?

Käyttämällä.

SUOMEN KIELEN KAUNEIN VIRKE ON:

"Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen.." (1Kol.13:1) Uudessa käännöksessä kulkusen tilalla on joku helkutin symbaali.

MINKÄLAISIA SUUNNITELMIA SINULLA ON URALLES?

Nykyinen työmääräykseni päättyy 31.12.2006.

Mieluusti pysyisin täällä Jyväskylässä.

MIKÄ ON KEVÄÄN ILOISIN ASIA?

Valo.

PARAS KESÄTYÖPAIKKA MUISTOSI.

Ensimmäisen yliopistovuoden jälkeen olin töissä Elopakilla Järvenpäässä. Hitsasin ja kokosin koneita, joilla pakataan ja kuljetetaan maitopurkkeja. Joskus elokuussa yksi työkaveri tuli kysymään: "Onks se totta Jarva, mitä noi jätkät puhu, että sä oot jossain vitun opistossa?"

SUOMI voitti kirjallisuuden 1-0

TEKSTI KRISTIINA POUTIAINEN
KUVA VIIVI VIRTANEN

KUN KATSELIN pääsykoekirjoja, oli vaihtoehtoinani tiiliskivimäinen "koko suomen kielioppi" ja lituskamainen Runousopin perusteet. En edes avannut suomen kielioppi raamattua, ihmettelin vain, kuka tuollaista koskaan jaksaa lukea! Kirjallisuus oli mun juttu.

Kun sitten (pakollinen) suomen opiskelu alkoi istuin luokassa huuli pyöreänä. Että mikä fonotaksi? Mikä dentaalispirantti? Kepp-ppi, aaargh! Äänneoppi ei ollut vahvin alani. Puolelta välissä approa ajattelin, ettei ikinäkoskaanenää! Etenkin sen jälkeen, kun luin Agricolan kielen kehittymistenttiin, olin valmis unohtamaan suomen kielen olemassa olon ja vaihtamaan ruotsiin.

MUTTA SITTEN tapahtui jotain. Suomen opiskelu alkoi kiinnostaa, koska siitä oli hyötyä. Sitä ihan ilostui, kun huomasi osaavansa jotain. Ja kurssit kävivät mielenkiintoisimmiksi. Kirjallisuus puolestaan osoitautui ennakoitua käsittämättömämmäksi.

Suoraan helvetinporteilta eteen pätkähti kirjatenttipaketti; 12 klassikkoa ja teorit päälle. Ja tietenkin mukana oli runoja. En kerta kaikkiaan jaksanut miettiä, mitä syvällistä dadaistisista lorpotuksesta voi löytyä. En ole boheemi, en taiteellinen enkä edes pidä punaviinistä! Lopuksi huomasin, etten proseminaarissa löytänyt itsestäni pätäkääkään kirjallisuudentutkijaa. Havahduin siihen, että olin tekemässä proseminaaristani uutista.

Kristiina käänsi nokan kohti Fennicumia.

OPISKELUAKIN TÄRKEÄMPÄÄ on opiskelutoverit ja yhteishenki. Kenen muiden kanssa sitä muka saisi makoisasti nauraa opiskelulle? Eikö niin? Kirjallisuuden opiskelijakaverit ovat ihania ja heidän kanssaan on hauskaa - aina kun heitä näkee. Mutta se ei ole usein.

KIRJALLISUUDEN opiskelijoilla on Jaakko Vaakko vesiroton kokoinen ainejärjestö. Jäseniä on ehkä 30, aktiiveja noin kolme. Kovasti sitä halusi yrittää yhteistoimintaa ja kehittää henkeä, mutta kirjallisuuden opiskelijoista ei ole siihen. Juuri kukaan ei viitsi, jaksaa, halua olla ainejärjestöllisesti aktiivinen. Ehkei sitä runojen lausumiselta, viinin lipitykseltä ja taiteellisilta keskusteluilta kerkiä luomaan yhteishenkeä.

SIINÄ MISSÄ sanelaiset ystäväni järjestivät jotain hauskaa harvase viikko, opuslaisten puheenjohtaja ja kaksi muuta aktiivie miettivät ollako vai eikö olla. Sanelainen ystäväni ehdotti loikkaa suomen puolelle. Vaakalaudalla olivat toisaalla napakka tieteellisyys ja toisaalla ympäripyöreys, selkeät säännöt ja luova hulluus, täydellinen arkihyödyllisyys ja epäinhimilliset, kaunokirjalliset tenttipaketit. Loik.

Pääsin aidan vihreämmälle puolelle. Saan opiskella asioita, joihin olen motivoitunut, tutkia aiheita, joista on hyötyä muillekin kuin kirjallisuuden tutkijoille ja pääsen mukaan yhteisriemuihin. Sane otti minut avosylin vastaan, eikä Opuksessa hämmästeltä alan vaihtooni. Syntyi pieni hiljaisuus. Ehkä he olivat kateellisia.

Toimittaja Arto Nyberg:

“Tästä on glamour kaukana”

TEKSTI JA KUVAT VIIVI VIRTANEN

Tämä mies on monelle tuttu tv-kasvo. Toimittaja, joka aloittaa aamun lukemalla kymmenkunta sanomalehteä. Mies, joka ei työtunteja laske. Vapaa-ajallaan hän saattaa syventyä shakkiin tai potkia palloa. Kirjat ovat hänen suurin intohimonsa, sillä hänen mielestään lukeminen on ainoa järkevä asia maailmassa. Tämä mies juontaa keskusteluohjelmaa, joka on hänen mukaansa kaukana akateemisesta jeesustelusta. Ohjelma kantaa hänen omaa nimeään. Saanen esitellä - Arto Nyberg.

KUN ARTO NYBERG aloitti 14-vuotiaana työharjoittelun kotipaikkakuntansa Wiiala-lehdessä, ei paluuta enää ollut. Siinä sitä oltiin – toimittajan uraputkessa. Nyberg on jo nuorena pojankoltiaisena tiennyt tiensä vevän journalistin hommiin.

- Mä oon aina halunnu toimittajeksi. Muutenkin oon tosi onnellinen, että saan tehdä sellaista työtä, mistä todella tykkään. On niin paljon ihmisiä, joille sitä ei suoda, Nyberg miettii.

Vuodet ovat tehneet miehen ansioluetteloon aina vain kultaisemmat reunat, sillä tällä hetkellä hän luotsaa omalla nimellään varustettua keskusteluohjelmaa. Aloiteleva toimittaja ei voi kuin huokailla ja ihmetellä ääneen, miten tuohon pisteeseen on päästy.

- Sanopa sel! Siihen maailman aikaan, kun minä olin nuori, tilanne oli ihan toinen. Silloin tällainen räkänokkakkin huolittiin hommiin, hän hymähtää.

TYÖ JA ELÄMÄNTAPA. Nyberg kuvaa toimittajan työtä arkiseksi puurtamiseksi ja karistelee kovalla kädellä kansalaisten kummallisia käsityksiä.

- Tästä on glamour kaukana. Jotkut saattaa ajatella, että onpa helppo

oleminen on hänen mielestään elämäntapa.

- Se on raadollista tilanteeseen tarttumista, hetkessä elämistä. Harvoin on aikaa miettiä, sillä päätökset pitää tehdä nopeasti. Siitä on turha stressata. Jos stressaa, niin on väärällä alalla, Nyberg toteaa topakasti.

Tulevaisuuden kynäilijöiden työmahdollisuudet ovat Nybergin mukaan synkät.

- Toimittajan on tosiaan lunastettava paikkansa. Se vaatii alalle aikovalta hyvän koulutuksen lisäksi suoraselkäisyyttä, rehellisyyttä sekä erittäin teräviä kynänpäitä.

AIKANSA KUTAKIN.

Nykyajan kaupallisuus ja tosi-tv -kulttuuri ei Nybergiä pahemmin huoletuta. Hänen mukaansa lupamaksurahoitteinen Yle pitää paikkansa kaikesta huolimatta, eikä asiajournalismista tule katoavaa kansanperinnettä.

- Se on työnjakokysymys. Ja kyllä ihmiset näyttää kaikenmaailman tutkimusten mukaan Yleä arvostavan.

Se on vähän niinku ruisleipä: välillä on mukava saada vehnäpullaa, mutta aina sitä palaa takasin vanhaan, hyvään ja terveelliseen.

Nyberg pitää julkkiskulttuuria rakentavaa mediatarjontaa muutenkin kertakäyttötavarana.

- Aikansa kutakin. Ehkä se hetkeksi tyydyttää ihmisten tirkistelyvietin, mutta eihän sitäkään kauaa jaksaa. Sitten kun ihmiset fiksuuntuu, niin ne alkaa vaatia televisiolta muuta kuin pelkkää tirkistelyarvoa,

TÖITÄ miehellä on tosiaan riittänyt. Radioäänenä häntä on kuultu mm. Kampuksen Kaiussa, Radio Jyväskylässä sekä sittemmin myös Radiomafiassa. Myöhemmin Nyberg siirtyi Aamu-TV:n puolelle. Puheviestinnän ja journalistikan opinnot Jyväskylän yliopistossa seurasivat mukana, mutta työt veivät lopulta pidemmän korren. Maisterin paperit jäivät haaveeksi.

- Jos sen olisin vielä saanut johonkin sopimaan, niin hyvä olisi ollut. Kaikkea ei voi kuitenkaan saada, ja mun kohdalla se oli tutkinto.

työ höpötellä sunnuntai-iltaina mukavia tunnin verran. Pikku hiljaa ihmisille on valjennut, että tää on työtä siinä missä mikä tahansa muukin.

Yleistoiimittajan motto Nybergin mukaan on, että tietää kaikesta vähän, mutta ei mistään paljoa. Se riittää.

- En mä jaksais olla mikään erikoistoiimittaja, joka kyntää samaa uraa vuodesta toiseen. Sen verran levottomia tässä ollaan.

Ennen kaikkea toimittajana

Nyberg kuittaa ja palaa jälleen ruisleipä-vertauskuvaansa.

Nyberg kehottaa kansalaisia muistamaan myös kanavien kaupalliset intressit, jotka osaltaan vaikuttavat uutistarjontaan.

"Fiksut kyllä ymmärtää ja tyhmille ei kannata edes selittää!"

- Aina pitäisi nähdä otsikoiden taakse ja hoksata, miksi jostakin asiasta tai ihmisestä niin meuhkataan.

Medialukutaito ja yleensä lukutaito on muutenkin Nybergin mielestä kaiken A ja O. Kysyessäni nykynuorten suuntautumisesta nimenomaan kaupalliseen puoleen, mies vasta innostuu.

- Kyllä ne siitä iän myötä viisastuu ja mä on kyllä sitä mieltä, että fiksut kyllä ymmärtää ja tyhmille ei kannat edes selittää! hän heittää.

Nyberg kehottaa muutenkin katsomaan televisiota kriittisellä silmällä.

- Kaikkea ei kannata uskoa, mitä sanotaan. Siellä menee ja tulee ja tapahtuu, eikä kukaan muista niistä asioista enää huomenna.

SUOMEN KIELI on toimittajalle työväline ja selkäranka. Huomaa, että Nyberg omaa myös kielipoliisin katseen. Usein silmiin ja korviin settuu sellaista, mikä ei miellytä.

- Mua raivostuttaa, kun ihmiset toivottaa "hyvää illan jatkoa". Mikä se sellainen illanjatko on? Kysvätköhän he seuraavan kerran tavatessa, että "Millainen illanjatkosi oli?" Toivottaisivat mielummin hyvää loppuilltaa, Nyberg analysoi.

Erityisesti häntä nyppii etenkin lehtitekstin viljelemä sanapari itse asiassa.

- Ja sitten kun itse asiassa lauseesta

itse asiassa otetaan itse asiassa pois, niin itse asiassa siitä ei itse asiassa jääkään yhtään mitään, Nyberg demonstroi.

Omallalla tavallaan huoleton Nyberg jättää tulevaisuudenkin vielä osin avoimeksi.

- Voihan se olla, että tää homma osoittautuukin aivan huonoksi, vaikka oonkin aina halunnut toimittajaksi. Ei sitä osaa sanoa, enkä mä tiedä vielä, mikä musta tulee isona, Nyberg hymähtää ja katoaa Tampereen sateiseen kaupunkikuvaan.

ARTO JATKAA LAUSEITA...

SYNNYIN, vaikkei sitä minulta kysytty.

OLEN matkalla, jonka päämäärällä ei ole niin kauheasti väliä, mutta menemisellä on.

HALUAISIN käydä mahdollisimman monessa itsenäisessä valtiossa.

MINULLE ON TÄRKEÄÄ sieluni iäinen vapaus.

SUOMEN KIELI ON rakas työväline.

IHMETTELEN kaikkea ja koko ajan.

TULEN ONNELLISEKSI löydettyäni jotain uutta.

PELKÄÄN ajan loppuvan kesken.

KUN KESÄ TULEE menen uimaan.

HALUAISIN SANOA SUOMEN KIELEN OPISKELIJOILLE, ETTÄ tutustuminen Suomen lähihistoriaan ja sen kielen käyttöön käy kätevästi lukemalla Väinö Linnan Täällä Pohjantähden alla -trilogia. Se opettaa enemmän kuin 17 luentoa.

Väittelyä, kielikeskusteluja ja pulkanvetoa

TEKSTI ILONA NOPONEN

KUVAT ILONA NOPONEN JANNE SAARINEN LAURA HOLM

JYVÄSKYLÄN FENNISTIT saivat samanmielisiä vieraita maaliskuun puolivälissä, kun kaupunkiin saapui 22 suomen kielen opiskelijaa muista yliopistoista. Edustettuina olivat Helsinki, Turku, Tampere, Oulu, Vaasa ja Joensuu. Suomen kielen opiskelijoiden kattojärjestö on kokoontunut puolen vuoden välein syksystä 1993 lähtien.

TÄMÄN KEVÄISEEN tapaamiseen osallistui niin ensikertalaisia kuin konkareitakin, joihin voi lukea tamperelaiset Maija Ohvon ja Maija Sirolan. Neljättä vuotta suomen kieltä opiskelevalle Ohvolle Jyväskylän Osma oli kuudes ja Sirola on jättänyt viiden opiskeluvuotensa aikana väliin vain yhden Osman. Hän innostui fuk-

sivuonna lähtemään Helsinkiin osmavastaavan sähköpostin perusteella.

- Sieltä jäi mieleen pesäpallon pelaaminen räntäsateessa. Se oli hauskaa, vaikka olen aina vihannut kyseistä lajia. Siitä kai alkoi mun Osma-narkomania.

TÄNÄ KEVÄÄNÄ kilpailtiin pulkanvedossa ja kiertopalkinto lähti

Tampereelle. Sirolan ja Ohvon mukaan hauskin urheilullinen osmakokemus ei kuitenkaan liity Jyväskylään.

- Syksyllä 2003 Helsingissä pelattiin mölkkyä yhteentoista asti sunnuntaiaamuna, he muistelevat.

Tunnelma ja tutut houkuttelivat Maija Sirolan ja Maija Ohvon Jyväskylän Osmaan

SIROLA JA OHVO ovat ehtineet kiertää jo kaikki kuusi kaupunkia, joissa Osma järjestetään vuorotellen. Heidän mukaansa on mielenkiintoista nähdä tenttikirjoista tuttuja professoreita ja tutustua eri yliopistojen suomen kielen laitoksiin. Ihmiset ja ilmapiiri on heidän mielestään kuitenkin tärkein syy siihen, miksi tapahtumiin tulee lähdettyä.

OSMAVIIKONLOPPU on edennyt viime vuosina tietyn kaavan mukaan. Perjantai-iltana järjestetään joko paneelikeskustelu tai kuunnellaan paikallisen professorin alustusta. Tänä keväänä Minna-Riitta Luukka valotti oppikirjasarjan tekemiseen liittyvää prosessia, joka vie hänen mukaansa vähintään seit-

semän vuotta. Luennon jälkeen käytiin Osman historian ensimmäinen väittelykilpailu ja siirryttiin Schwille.

LAUANTAINA vieraat tutustuvat Fennicumiin ja Seminaarinmäkeen. Ilta-päivällä siirryttiin Kortepohjaan, vedettiin pulkkia, saunottiin ja kokoustettiin. Kun ainejärjestöjen

kuulumiset oli vaihdettu, ilta jatkui karaoken ja fennististen keskusteluiden parissa. Ohvon ja Sirolan mukaan Osmissa on luotu useita uudissanoja, joiden parhaimmista kuuluvat vuosi sitten Turussa keksityt e-johdokset.

- Paras uudissana on varmaan tampe. Se on tamppauksen tulos, eli tampeista muodostuvat keot ovat sitten tampereita, miettivät Ohvo ja Sirola.

Osmalaiset esittelevät optimoitua opiskelija-asumista. Älkää kokeilko tätä kotona.

MAIJAT EIVÄT haluaisi nimittää itseään Osma-konkareiksi, koska titteli kuuluu helsinkiläiselle, kymmenen Osmaa kiertäneelle Juha Kuokkalalle. Parempi termi voisi heidän mukaansa olla esimerkiksi osmakko. He aikovat osallistua vielä ainakin ensi syksyn Osmaan Tampereella.

OSMAN TULEVAISUUS saa osmakot miettiä. Toiminnan kehittäminen on jäänyt heidän mukaansa vähiin sen vuoksi, että järjestö ei ole kenellekään ensisijainen. - Tähän pitäisi saada lisää ihmisiä mukaan ja tapaamisia voisi olla useammin. Esimerkiksi yhteinen Tarton matka on hyvä idea.

Pulkanvetokisan voittajilla oli hymy herkässä. Huolto pelasi ja voitelu oli onnistunut.

Luja luotto Saneen

TEKSTI JA KUVA VIIVI VIRTANEN

Puheenjohtaja Elina Nurminen katsoo luottavaisesti Sanen tulevaisuuteen.

VAIKKA tämän vuoden fukseista monikaan ei ole innostunut mukaan ainejärjestötoimintaan, ei puheenjohtajamme Elina Nurminen ole lainkaan huolissaan. Hänen mukaansa Sane on edelleen hyvin elinvoimainen ja aktiivinen.

- Yleensäkin ainejärjestötoiminta kulkee vähän sykleittäin. Välillä ollaan aallon huipulla, toisinaan taas pohjalla. Tällä hetkellä ei kuitenkaan ole huolta, sillä jäsenmaksun maksaneita on 52 ja kokouksissa riittää hyvin porukkaa, Elina vakuuttaa.

Puheenjohtajan mukaan 90-luvun alkupuolella vuosikokouksissa saattoi olla hätinä kymmenen ihmistä,

ja 80-luvulla Sane oli vähällä vaipua unholaan vähäisen kiinnostuksen vuoksi. Tänä vuonna vuosikokouksessa istui sentään parikymmentä sanelaista.

- Ja koskaan ei ole liian myöhäistä tulla mukaan! Ympäri vuoden voi liittyä joukkoon, ja toimintaa tulisikin kehittää ja monipuolistaa siten, että kaikille olisi jotakin, Elina miettii ja iloitsee erityisesti kevään sitseistä, jotka järjestäytyivät kuin yllättäen.

Sen lisäksi, että ainejärjestötoiminta antaa mahdollisuuden tutustua uusiin kasvoihin ja kuvioihin, on sillä paljon muutakin merkitystä.

- Ainejärjestö on tärkeä väylä

opiskelijoiden ja oppiaineen välillä. Yksin on ehkä hankala lähteä ajamaan jotakin asiaa tai muutosta, mutta ainejärjestön tukemana se on turvallisempaa. Järjestö on nimenomaan opiskelijoiden vaikuttava taho, johon voi ottaa yhteyttä missä asiassa tahansa.

Puheenjohtaja pitää Sanea hyvin vahvana ja asemansa vakiinnuttaneena ainejärjestönä, joka lähtee perinteistä huolimatta rohkeasti mukaan kaikkeen uuteen. Mutta mitkä ovat Elinan mielestä tärkeimmät Sanen vetovoimatekijät?

- Sane on avoin kaikille ja kaikelle, se on läheinen ja iloinen! hän hihkaisee hetken mietittyään.

Tuure laittoi nettisivut remonttiin

TEKSTI JA KUVAT
PYRY ANTOLA

PUURUSEN TUURESTA piti tulla lääkäri. Siviilipalveluksen aikana pidetyt "noin sata" äidinkielen oppituntia kuitenkin siirsivät lääketieteellisydet syrjään.

Ensimmäinen vuosi suomen kielen ja kirjallisuuden opintoja on kohta takana, ja siinä sivussa Sanen uusi varapuheenjohtaja ja www-vastava on ehtinyt tehdä yhtä jos toista muutakin, esimerkiksi Sanen uudet nettisivut keskustelufoorumineen. Sen verran näpsäkän näköiset uudet sivut ovat, että on pakko kysyä, onko nettisivujen tekoa kenties kokeiltu aiemminkin?

- Olen tehnyt vanhan lukion nettisivut ja harrastelijapohjalta erilaisia projekteja, Tuure kertoo.

Keskustelufoorumia lukuun ottamatta Sanen sivujen sisältö on

suurin piirtein sama kuin ennenkin. Ulkoasu sen sijaan meni kertaheitolla uusiksi.

- Oli helpompi lähteä nollasta ja tehdä sivut kokonaan omalla käsialalla, Tuure selvittää. Töitä hän ei näytä muutenkaan säikkyvän, sillä kaiken opiskelun ohessa mies istuu tiedekuntaneuvostossa - En oikein tiedä vielä mitä odottaa. Toivottavasti tämän kauden jälkeen ainakin tietää suurin piirtein, miten yliopistomaailma toimii. Ja pystyykö sitten edes vähän vaikuttamaan päätöksiin, Tuure pohtii luottamustehäväänsä.

Uusi varapuheenjohtaja ja www-vastava Tuure Puurunen remontoi ensitöikseen Sanen nettisivut.

- Pidän kaupungista, ihmisistä ja oppiaineesta, Aija tiivistää fuksivuottaan.

Aija on hallituksen energiapakkaus

SANEN HALLITUKSEN toinen uusi jäsen, bilevastava ja todellinen energiapakkaus Aija Virtanen innostui suomen kielestä toden teolla vasta lukion abivuonna.

- Ratkaisu ei ole kaduttanut yhtään. Pidän kaupungista, ihmisistä ja oppiaineesta, hän tiivistää tuntemuksiaan fuksivuodesta. Suomen kielen lisäksi ensimmäisen vuoden ohjelmaan ovat kuuluneet perinteiset sivuaineet kirjallisuus ja pedagogiikka.

- Vaikka pienenä olin sitä mieltä, että en ikinä ala opettajaksi, Aija muistelee.

Ainejärjestötoiminta hänelle on maittanut erittäin hyvin.

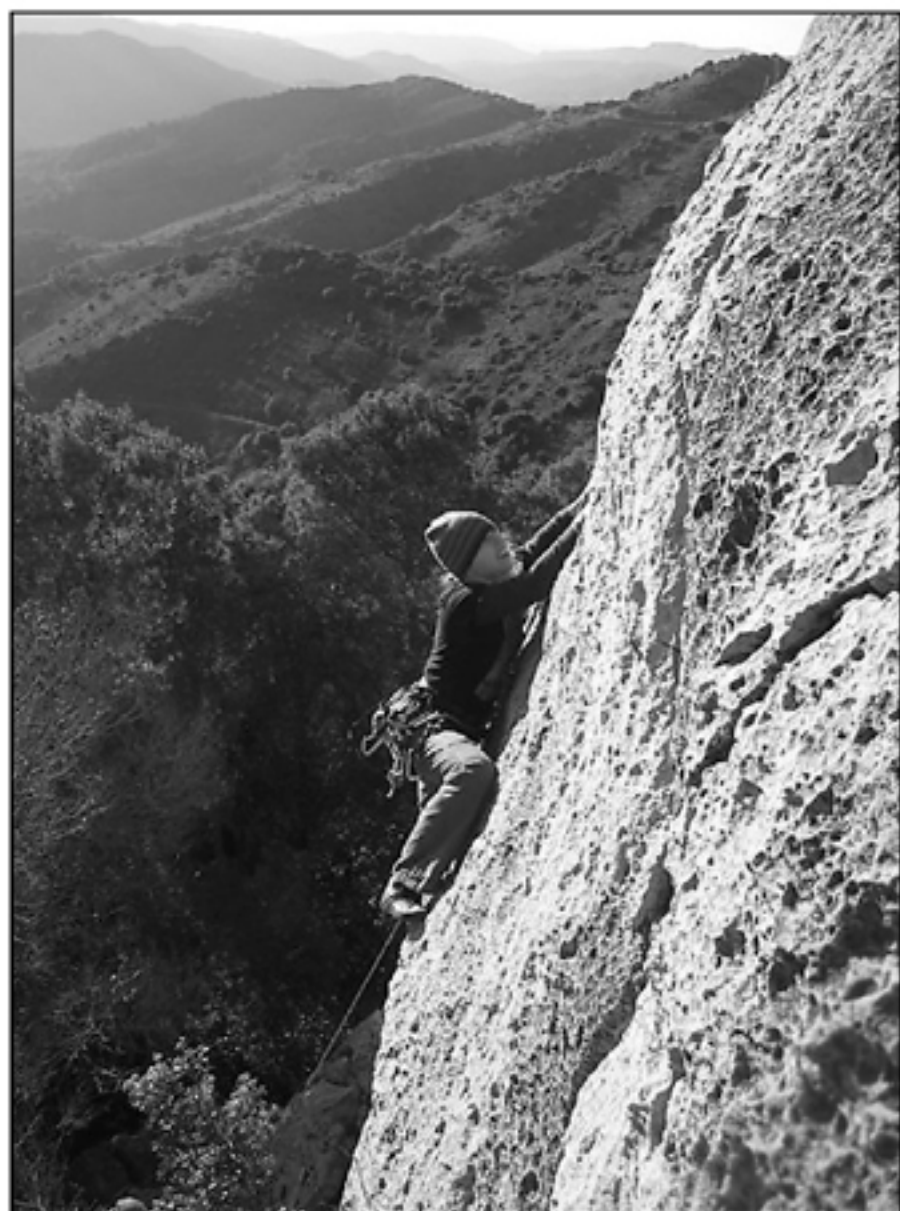
- Alussa olin pihalla vähän kaikista asioista, mutta nyt kun on päässyt hommaan toden teolla mukaan, se tuntuu oikein hyvältä.

Sanen lisäksi Aija hääri myös yliopiston Eteläpohjalaisessa osakunnassa emäntänä. Aktiivisuudesta ei siis ainakaan ole pulaa.

- En ollut lukioaikana kovin aktiivinen, joten nyt energiaa riittää siten senkin edestä, Aija nauraa.

JOKAINEN kehoni pienimmistä lihaksista lähtien on jännittynyt ja hakee turhaan tasapainoa. Raajat tuntuvat venyvän kolminkertaisiksi. Auki nirhautuneet sormenpäät koettavat sulaa kiinni kalliioon. Kieli hakeutuu väkisinkin nykimään suun ulkopuolelle. Varpaat tekevät kaikkensa ollakseen yhtä kolme numeroa liian pienten kiipeilykenkien kanssa. Keho hakeutuu mahdollisuuksien mukaan mahdollisimman likelle kivistä seinää ja taistelee maan vetovoimaa vastaan. Silmät hakevat parempia otteita niitä löytämättä. Pohje enteilee siihen malliin, että sitä kramppaa kohta; tiedän sen kokemuksesta. Turhanpäiväiset ajatukset ovat jättäneet pääni jo ajat sitten; kiivetessä ei tarvitse ajatella ovatko hiukset hyvin, sen tietää että ne eivät olisi koskaan voineet olla huonomminkaan.

JOHONKIN kohtaan kehoani sattuu, ehkä johonkin kyynärpään ja ranteen välille. Onko sielläkin lihaksia? Toinen jalkani taitaa livetä lähes olemattomalta listalta juuri nyt. Sormetkin tuntuvat hikoavan ja

HEAVY diggarin vuorisaarna

ote alkaa hiljalleen lipsua. Tähän ei saa jäädä, tähän ei saa jäädä, tähän ei todellakaan saa jäädä. Takamus painaa tonnin. Rutistus. Adrenaliinipiikki. Paniikki tulee ihan kohta, missään ei ole pienintäkään epätasaista kohtaa mistä saada kiinni, nyt polvikin sitten kieltäytyy kääntymästä yli. Varmistajani huutelee kannustavia sanoja ja te-

TEKSTI TUIJA EK
KUVAT TUIJA EK PYRY ANTOLA

kisi mieli näyttää keskisormea jos vain millään uskaltaisin irrottaa toisen käden sileästä kalliosta. Älä myönnä, älä myönnä, älä vaan myönnä. Kurotus ja ponnistus, pari hampaiden välistä sihistyä voimaa ja olen ylhäällä. Kuulen veren kohinan korvissani ja teen muuta-

man typerän tanssiliikkeen minkä tärinältäni pystyn. Lirkuttelen huomaamattani jotain kiitoksen tapaista 15 metriä alempana, lukevasti maan kamaralla seisovalle ja laskeutumistani odottavalle varmistajalleni.

Kalliokiipeilyyn ja boulderointiin liittyy riskejä. Lajista innostuttuaan alkaa pian bongaila itseään korkeampia kiviä, jopa rakennusten seinät alkavat näyttää houkuttelevilta. Oven yläkarmit ovat täydellisiä grimppejä. Lajiin liittyvät varusteet alkavat käydä aina vain kiinnostavimmiksi, ainahan ruokakuluja voi pienentää uuden sulakurenkaan kustannuksella. Kaulaliinan hapsuista saa tehtyä monenlaisia solmuja. Sormet alkavat tarttua tiukasti pöytien reunoihin ja varpaat voivat liian hyvin oikean kokoisissa kengissä. Etelän lomakohteet näyttävät houkuttelevilta ainoastaan jos niiden lähetyvillä on kymmenien metrien edestä taivasta kohti kurkottelevaa kalliota. Maaliskuinen pikkuvuima ei ole mikään este ottaa tuntumaa lumetomaan kalliopintaan boulderoinnin merkeissä. Sitä huomaa hiljalleen ajattelevansa jopa jääkiipeilyä.

Äitiä ja heilaa kannattaa toki varoittaa jo heti alkajaisiksi. Vaikka kyseessä onkin fyysisiä ja henkisiä ääri rajoja paukuttava laji, se ei valitettavasti näytä yhtä cliffhan-

germaisen coolilta touhulta. Kuvissa kalliokiipeily näyttää itse asiassa yhtä hienolta kuin maisemakuvat, jotka on otettu liikkuvasta autosta. Ja silti niitä harrastaa.

RISKI 1 vahingon, epäonnistumisen uhka, vaara tms. Autoiluun liittyy paljon riskejä. Kurssiriski 'epävarmuus, joka johtuu arvopapereiden, valuuttojen tms. heilahteluista tarkastelijan kannalta epäedulliseen suuntaan'.

2 OTTAA RISKI 'tiedostaa valinnassaan tappion, menetyksen mahdollisuuden, kokeilla onneaan' (NS 2001).

WWW.CLIMBING.FI

WWW.SLOUPPI.NET

WWW.KOTISIVU.DNAINET.FI/JUHA279/

Maisteri navettapiikana

ENTINEN LUOKKATOVERINI rakentaa omakotitaloa. Töissä hän on ollut jo pari vuotta. Vielä hetken hän haluaa kuulemma nauttia kahdenkeskisestä ajasta miehensä kanssa, mutta pian lapsetkin ovat tervetulleita.

Itse olen aivan täpinöissäni vuokratyöstä, johon pääsin juuri muuttamaan. Niin, ja kesän töistä maakuntalehdessä. Oikeaan ammattiin on ikuisuuden matka. Vakituudesta virasta en uskalla vielä haaveillakaan.

AMMATTIKOULU ei tuntunut yläasteiässä edes vaihtoehdolta. Lukioon meno oli itsestään selvyyttä. Luin. Panostin. Käytin aikaa. Haaveilin tulevasta ammatista, työstä, josta aidosti nauttisin.

Silloin puhuttiin, miten opiskelu on panostusta elämää varten. "Maisteri saa varmasti töitä", vakuuteltiin. Miksi kuitenkin ahdistun aina, kun luen "avoimet työpaikat" -ilmoituksia? Toimittajia sullotaan kentälle niin, että kyynärpäät saavat olla kovassa käytössä, että saisi mieleisensä paikan. Ja minä kun olen aina inhonnut rynnimistä.

TOIVON, että vuosien opiskeluista saisi aidosti turvaa. Että työpaikka vain odottaisi ottajaansa, kun lähen yliopistosta viimein maisterinpaperit kädessäni. Nyt kuitenkin duunareista on pulaa, ja maisterit istuvat elämäntyönsä kaupan kassalla, kun oman alan töitä ei löydykään. Ja vielä ihmetellään, miksi opiskelijat ovat aina vain stressaantuneempia.

Välillä tahtoisin vain hypätä pois. Tahtoisin seistä stressiputken suuaukolla, pistää hanttiin ja sanoa: "En halua juosta elämäni tiellä, joka voi hyvällä tuurilla viedä huipulle ja menestykseen. En edes halua menestyä. Haluan elää rauhassa mielekästä elämää. Olla onnellinen." Mutta kuitenkin katson kalenterista aikaa ystävien näkemiselle. Ahdistun lähestyvistä dead lineista. Juoksen yliopiston ja Tourulan väliä. Jonotan tietokone-luokkaan kelloa vilkuillen.

ON VAIKEAA olla kapinallinen. On vaikeaa taistella kiireen maita vastaan. Pelkään kuitenkin, että kiireessä juoksen huomaa-mattani koko elämäni ohi. En kohtaa toisia ihmisiä enkä itseäni. Juoksen vain sivuilleni katsomatta, kunnes törmään seinään tai johonkin. Jospa tajuaisin pysähtyä jo vähän aiemmin.

Ammattikoulun käyneen luokkatoverini selostusta kuunnellessa hätkähdin. En todella tahtoisin vielä perus omakotitalo-farmari-auto-vakipaikka-pakettia, mutta sen elämän turvallisuus, vakuutus ja varmuus tuntuu opiskelijan arjessa välillä houkuttelevalta.

Otsikon "Maisteri navettapiikana" saattaa kuulostaa yliopisto-opiskelijan mustalta tulevaisuudenkuvulta. Minun ei ole kuitenkaan mahdollista kuvitella, että tekisin tulevaisuudessa akateemisen aivotyön vastapainona töitä duunarina. Urakehitys saattaa sontaa luodessa näyttää laskevan lehmien häntien lailla, mutta minulle sillä ei ole paskankaan väliä.

HAAVEILEN LEHMÄSTÄ, navetasta, parista lampaasta ja aurinkoisista kesäpäivistä oman hevosen keinuvassa selässä. En ole luopunut toiveestani tehdä mielekästä ja haasteellista työtä, mutta ikinä siitä ei saa tulla elämäni tärkein sisältö. Se ei saa viedä aikaani kaikelta tärkeältä.

STRESSI ei kuitenkaan taida olla enää akateemisten yksinoikeus, vaan jopa maanviljelijät kärsivät epävarmuuden tuomasta ahdistuksesta. Minä tahdon silti pitää kiinni idyllisestä kuvitelmastani, jossa teen koulutustani vastaavaa työtä ja hoidan samalla omaa pientä tilaa korven keskellä. Haaveet nimittäin piristävät arjen keskellä. Sellaisetkin, joiden toteutumiseen ei voi oikein itsekään uskoa.

NIMI: Hanna Romppainen

IKÄ: 20 v

KOTOISIN: Kainuusta Hyrynsalmelta

OPISKELEE: Journalistiikkaa ja suomen kieltä

MUUTA: Rakastaa luontoa yli kaiken. Metsässä samoilu on parasta rentoutumista. Haaveena palata takaisin Kainuun maisemiin.

Hyvän ja pahan tiedon puu

KESÄLLÄ olimme lepakoita, me kaksi yksinäistä, erossa muusta maailmasta. Elimme öisin ja nukuimme päivällä, jos silloinkaan. Päivisin aurinko paistoi verhojen läpi muuttaen huoneet viidakoksi. Oranssi ja vihreä kietoutuivat ympärillemme kuin köynnökset. Öisin hiljaisuus otti syliinsä herättäen tunteen ulkomaailman pelot ja tuskan. Vain me olimme turvassa.

Kaikki oli niin kaunista ja kuitenkin kiellettyä, mutta meidän maailmassamme eivät muiden lait ja normit vaikuttaneet. Elimme rousseaulaista luontoa pienessä likaisessa kerrastaloasunnossa. Keksimme omat sääntömme ja noudatimme niitä. Ulkomaailmalta emme pyytäneet emmekä saaneet.

TÄYSIN omavaraisia emme tietenkään olleet, mutta muutamalla roskakorilla ja vinttikomerolla sai pakastimen täyteen ja vuokran maksettua taas kuukaudeksi eteenpäin. Kauppaankin hiivimme kuin varkaat, pii-ouduimme tutuilta rekkien väliin. Kondomihyllyllä kukaan ei katso toisia silmiin. Muut eivät siis nähneet meitä ja me näimme vain toisemme. Saatoimme istua ikuisuuksia pimeässä toistemme ääriviivoja tutkien. Olit kauheinta, mitä olin eläessäni nähnyt. Sanaasi muuttivat kaiken kirkkaaksi ja joskus elin tunteja vain nauruasi varten. Jopa vihasi teki minut onnelliseksi.

MEIDÄN maailmassamme vaatteet olivat turhia, jopa kiellettyjä. Kuljeskelimme asunnossa alastomina ja naapureiden nukkuessa kävimme tupakalla pelkät kumisaappaat jalasssa. Päivisin emme juuri ulkona käy-

neet, aurinko poltti kasvoja ja sade repi ihon olkapäistä. Käänsimme kaiken ylösalaisin ja olimme vapaita. Kasvatimme ituja saunassa, hampua vaatehuoneessa ja keitimme pontikkaa mehumaijalla.

VÄLILLÄ muut yrittivät tunkeutua elämäämme, ulkopuoliset, jotka luulivat tuntevansa, tietävänsä jotain elämästä tai itse elävänsä. He eivät tienneet mitään. Eivät nähneet huterimpienkaan vallheiden läpi. Toki elämämme oli vaikeaa: ikuista taistelua muita vastaan, kamppailua olemassaolosta ja onnellisuudesta, ja kuitenkin mikään ei ole koskaan ollut yhtä helppoa ja suoraviivaista. Aika mateli omalla painollaan ja me annoimme sen tehdä niin. Keskityimme olemaan kahden.

Kuten jokaiseen paratiisiin, meidänkin 43 neliömme mahtui käärmeitä. Ne luikertelivat ulos vaatehuoneesta kevyen usvan mukana ja kertoivat meille asioita, joita emme halunneet kuulla. Ne kertoivat maailmoista, joissa ihmiset joivat viiniä ja seurustelivat keskenään, pukeutuivat verkkareiden sijasta verkkosukkiin ja kulkivat käsi kädessä.

Pontikka sulatti mehumaijasta letkun.

SYKSYLLÄ radiossa kerrottiin, että maapallo oli lakannut pyörimästä. Me jäimme valottomalle puolelle. Pimeydessä idut kuituivat saunaan ja hampu nahistui vaatteiden alle. Käärmeitä kihisi joka nurkassa. Ne tunkeutuivat sohvatyynyjen väliin ja sihisivät nukkuessa sängyn alta.

Valon kadottua maailmasta kaikki oli toisin: Lakkasimme nauramasta ja aloimme nukkua öisin. Hankimme pontikkapannuumme uuden letkun ja keitimme mehua. Ulkona oli kylmä ja sisälläkin oli kuljettava villasukissa. Varastimme pyykkituvasta puhtaat vaatteet vanhojen verkkareiden tilalle ja lavastimme naapurinmummon syliliseksi.

MYYYTYÄMME itsemme kylmyydelle emme enää olleet vapaita, olimme vaatteidemme vankeja. Häpesimme ja lakkasimme puhumasta. Pian emme enää katsoneet toisiamme silmiin. Sitten eräänä päivänä heräsin ja olin yksin. Ehkä et kestänyt kylmyyttä, ehkä et minua. Katto laskeutui hartioitteni tasolle ja pakotti kulkemaan kumaras- sa. Mikään ei enää ollut elämisen arvoista. Lakkasin syömästä ja kuihduin pois. Surtuani muutaman kuukauden paikasin radion seinään ja maapallo nytkähti takaisin liikkeelle. Sain hädän maailmastamme ja menetin katon pääni päältä. Muutuin yhdeksi niistä, joilta aiemmin piilouduin.

KEVÄÄN odotin istuen asuntomme portailla. En tiedä mihin lähdit ja miksi, mutta hetkeäkään en epäille, ettet tulisi takaisin. Kohta on taas kesä ja heräämme eloon. Tulet, ja kaikki on kuin ennen. Kun olet valmis, tiedät mistä minua etsiä. Yksin et sinäkään voi olla vapaa.

AINO SEPPÄLÄ

MUSTA, noin sentin mit-
tainen hyönteinen käveli
pitkin pieneen keittiö-
komeroon johtavan oviaukon
yläkarmia. Keittiö oli ahdas, ja
vaaleat seinäpaperit olivat ajan ja
rasvaisen ruoankäryn kellastamat.
Pitkä vesihana kaareutui klassisen
sirosta kahden altaan ylle, joista
toinen oli pieni ja soikea. Aika ajoin
hanan päästä putosi vesipisara
altaan pyöreäreikäisellä rutilällä
peitettyyn viemäriaukkoon. Toi-
sessa altaassa makaavista
astioista nousi jo pilaantunut
löyhkä.

HAJU ei kuitenkaan houkutelut
hyönteistä, vaan se kipitti haa-
raiset jalat ahkerasti työskennellen
karmin toiselle reunalle. Sen eteen
avautui pieni yksihuoneinen asunto,
jonka toisella seinällä oli kaksi
suurta ikkunaa. Ikkunoiden takana
häämötti öinen katu, jonka
keltaisessa natriumvalossa vä-
lähtelivät silloin tällöin autojen hah-
mot. Ikkunalaudan toisessa pääs-
sä haritti kaksi tummaksi kui-
vunutta huone-
kasvia pienissä
saviruukuis-
saan, toista päätä hallitsi suurehko
lasipurkki, joka oli kukkuroillaan
tupakan ja marihuanasätkien nat-
soja. Yläpuolella häälyivät
hailakansiniset, läpikuultavat ver-
hot.

**”Toisessa altaassa makaavista
astioista nousi jo pilaantunut
löyhkä.”**

Purema

HYÖNTEINEN aisti houkuttele-
van hajun, joka kumpusi jostain
huoneen perältä. Sen näköaisti ei
ollut riit-
tävän hy-
vä, jotta
siitä olisi
ollut to-
dellista

hyötyä suunnistamisessa. Jonkin-
lainen alkukantainen näläntunne
ajoi sen lentoon, kahdesta pitkästä
läpikuultavasta siivestä lähtevä,
tuskin erottuva surina peittyi
huoneessa kajahteleviin teräviin
ääniin. Hyönteinen lensi huoneen
poikki ja päätyi ikkunoiden vas-
taiselle seinälle. Sen jalat kiinnit-
tyivät pitävästi seinälle ripustet-
tuun leveällieriseen, keskeltä kiila-
maiseen ja korkeaan olkihattuun.

SUORAAN alapuolella levittäytyi
siivottoman näköinen sänky.
Lakanat olivat tahraiset ja niillä oli
leivänmuruja ja tupakantuhkaa.
Peiton toinen pää valui lattialle ja
siihen oli staattisen varauksen
takia kiinnittynyt suuria harmaita
pölypalluja sängyn alta.

suuri nahkainen matkalaukku.
Näytti kuin se olisi räjäytetty auki,
sekalainen sisältö lojui sen
ympäriällä alakuloisessa epäjär-
jestyksessä. Juuri tuosta matka-
laukusta oli hyönteinenkin ryöminyt

ulos. Se oli joutunut laukkuun
Jukatanin niemimaalla Meksikossa
sijaitsevan pienen kylän räjäjäi-
sessä vuokrahuoneessa. Se oli
juuri laskeutunut huoneessa ma-
joittuvan miehen paitaan, mutta
mies oli ehtinyt riisua paidan ja
heittää matkalaukkuun, ennen kuin
hyönteinen oli ehtinyt puremaan.

**”Miehen silmissä oli keskittynyt ja sulkeu-
tunut ilme, kun hän takoi vanhan mustan
kirjoituskoneen painikkeita.”**

Niin, hyönteinen ei ollut mikään
tavanomainen kärpänen, ennem-
minkin se muistutti ulkomuodol-
taan lentomuurahaista. Se käytti
ravinnokseen eläinten verta eikä
pannut pahakseen pehmeä-
nahkaista ihmistäkään. Hyön-
teiselle ei ollut länsimaista nimeä,
mutta aikoinaan alueella eläneillä
atsteekeilla oli ollut sille oma ni-
mityksensä.

MATKALAUKUN mukana hyön-
teinen kulkeutui pohjoiseen ja
Suomeen. Nyt laukun omistaja
istui sängyn viereen sijoitetun kir-
joituspöydän ääressä. Miehen
silmissä oli keskittynyt ja sulkeu-
tunut ilme, kun hän takoi vanhan
mustan kirjoituskoneen painikkei-

**A I V A N
S Ä N G Y N
V I E R -
E S S Ä** oli
levällään

ta. Hänen verhoamaton ylävar-
talonsa nytkähteli lyöntien tahtiin,
ja silloin tällöin pysähtyessään
pohtimaan hän haroi kiharaista,

"Nainen veisi taudin kotiinsa, sieltä tietämättömät ihmiset levittäisivät sitä edelleen."

likaisena hartioilla roikkuvaa tuk-
kaansa. Tuhkakupissa kärysi pala-
maan unohdettu tupakka.

MIEHEN YMPÄRILLÄ oli leväl-
lään kasoittain atsteekkeista ker-
tovia kirjoja. Joukossa oli myös
joitain muinaisista egyptiläisistä
kertovia opuksia ja olipa mukana
yksi etruskien epämääräistä histo-
riaakin kartoittava teos. Mies kir-
joitti fiktiivistä romaania, joka
sijoittui Jukataniin niemimaalle
aikaan jolloin muinaiset atsteekit
vielä asuttivat sitä. Hän oli hyvin
viehätynyt pyramideista ja juuri
niiden takia hän oli matkustanut
Meksikoonkin.

HYÖNTEINEN, joka parhaillaan
kiersi meksikolaisen hatun lieriä,
kantoi elimistössään bakteeria,
joka oli kohtalokas sen pääsisän-
nälle, eräälle pienelle marakattila-
jille. Ihmiselle bakteeri oli tavalli-
sesti vaaraton, hyönteisen purema
aiheutti ainoastaan kiusallisen,
hitaasti parantuvan ajoksen, joka
lämpimissä ja kosteissa oloissa
tulehtui herkästi.

**OLI KUITENKIN SATTUNUT
NIIN**, että juuri tämän Suomeen
joutuneen hyönteisen ruumiissa
bakteerikanta oli mutatoitunut ja
muuttunut ihmiselle haitalliseksi.
Itse asiassa se ihmisen elimistöön
päästyään aiheuttaisi vääjäämät-
tömän ja tuskallisen kuoleman.

Sairaus alkaisi influenssan oireilla,
mutta pahenisi pian tappavaksi
verenvuotokuumeeksi. Kaiken li-
säksi se tarttuisi erittäin herkästi
pisarataartun-
tana.

HYÖNTEISEN
purtua kirjailijaa
tämä toden-
näköisesti tartuttaisi taudin
ensimmäisenä johonkin seuralai-
sistaan, joita hänellä oli tässä
kaupungissa useita. Nainen veisi
taudin kotiinsa, sieltä tietämät-
tömät ihmiset levittäisivät sitä
edelleen. Todennäköisesti ennen
kuin mitään ehdittäisiin tehdä, olisi
puhjennut epidemia, joka leviäisi
ympäri maailman ja uhkasi lopulta
koko ihmiskuntaa.

MUTTA VIELÄ EI oltu niin
pitkällä. Hatunlierillä oleva hyön-
teinen totteli vaistojaan ja levitti
jälleen siipensä. Hiljaa ja ere-
htymättömästi se laskeutui kirjaili-
jan paljaalle, Keski-Amerikan au-
ringossa päivettyneelle kädelle ja
alkoi viipymättä etsiä sopivaa
puremakohtaa. Se aikaili kuitenkin
sekunnin liian kauan, sillä juuri
mietiskelemään syventynyt kirjailija
huomasi sen, kaappasi sanoma-
lehden ja löi.

HYÖNTEISEN elämä päättyi,
mutta kirjailija tutki sen litistynyttä
ruumista pitkään ja kiinnos-
tuneena. Kenties hänen päähänsä
juuri sillä hetkellä heräsi ajatus kir-
joittaa niinkin mitättömästä ta-
pauksesta pieni tarina.

JAAKKO JUNTILA

Tuomo Tuomi 1972: Suomen kielen käänteissanakirja

ERÄÄLLÄ suomen kielen syventävien opintojen kurssilla professorimme M. Martin kehotti meitä etsimään tehtäväämme varten Suomen kielen käänteissanakirjan. Niin me sitten teimme. Tämä uskomaton teos sisältää valtavan määrän suomen kielen sanoja, jotka on aakkostettu viimeisen kirjaimen mukaan. Pohjana on käytetty Nykysuomen sanakirjan esittämää ainesta. Kirjan idea kuulostaa asiaan vihkiytymättömästä niin älyttömältä, että kirjaa kannattaa käydä edes selailemassa eräänlaisena kunnian-

osoituksena sen koonnutta Tuomo Tuomea kohtaan. Erytystä kunnioitusta herättää tieto, että kaikki tämä on tehty 1972, jolloin tietotekniikka oli toki jo apuna, mutta ei välttämättä vielä ollut päätähuimaavalla tasolla. Kirjaa lukiessa nousee kerran jos toisenkin mieleen kysymys miksi? Mihin tätä tarvitsee? Siitä on apua kielentutkimuksessa, esimerkiksi sanojen johtamista tutkittaessa. Meitä kirja auttoi, kun meidän piti etsiä kaksitavuisia -A, -O ja -U -loppuisia sanoja. Tokihan niitä voisi itsekin keksiä, mutta osa

huvia oli bongata Tuomen sanalis-tasta mitä ihmeellisimpiä, omaan sanavarastoon kuulumattomia sanoja. Vai osaatteko sanoa, mikä on kerpo. Arvelimme, että "Kerpolla on asiaa"! Toisaalta kirjan avulla voi kehittää omia riimitelytaitojaan. Tässä esimerkki: "neiti, seiti, oiti, piti, vapiti, preteriti, viti, jukraviti, kuterviti, äiti". Listaa voisi jatkaa... Jos tämä teos ei hätkäytä, voi kokeilla jotain todella extremeä: kirjas-tossa on myös marin ja mordvan kielen käänteissanakirjat!

ELINA NURMINEN

Dave Pelzer: Pimeän poika

SORRUN aika ajoin perinpohjaiseen pessimismiin. Olen varma, että elämäni on jotenkin hankalaa ja että minulla on asiat huonosti. Yleensä se on onneksi ohimenevää. Jos tällainen ei lopu helposti, on otettava kovemmat keinot käyttöön. Tällaiseksi kelpaa Dave Pelzerin kirja Pimeän poika. Se on omaelämäkerrallinen

teos, joka kertoo erään pojan elämästä ja kasvusta aikuiseksi perheessä, jonka jäsenenä häntä ei pidetty. Äiti nöyryytti poikaansa julmasti sekä henkisesti että fyysisesti. Ja kuitenkin poika selviää ja hänestä kasvaa tasapainoinen mies. Tarina on niin karu, että välillä vain huomaa itkevänsä ja ihmettelevänsä, miten kukaan voi

tehdä mitään tuollaista. On myös lohduttavaa huomata, miten ihana oma perhe on ollut ja miten turvallisesti on saanut varttua aikuiseksi. Teos on vaikuttava ilman pessimismikauttakkin, mutta sen lisäksi ilmassa on ainakin ripaus puistatusta, paha oloa ja huojennusta.

ELINA NURMINEN

Regina Rask: Jos rehellisiä ollaan

LUETTUANI Regina Raskin esikoisromaanin Ei millään pahalla (2002) ihastuin ikihyviksi. Silloin kyseisen kirjailijan nimi oli minulle vielä tuikeun tuntematon, mutta nykyään vannon hänen nimeensä. Raskin mukaansatempaava, hauska tavalla kuivahko tyyli ja ankipäiväisistä asioista revitty ironinen huumori saavat nauruhermot herkille. Täytyy myöntää, että en ole lukenut yhtäkään hänen

romaaneistaan hekottamatta yksikseni ääneen. Jos rehellisiä ollaan (2004) kertoo serkuksista Orvokista ja Sirkasta, jotka tapaavat toisensa vuosien jälkeen. Orvokki on elämänsä kylläs-tynt, turvallisuushakuinen ja tunnollinen perheenäiti ja leski, joka on tehnyt elämäntyönsä lehtiäytien arkistossa. Sirkka taas edustaa aivan toisenlaista naisen mallia: naimaton laivakokki, joka ei paljon kotileikeistä

välitä. Kahden näin erilaisen ihmisen kohtaaminen keski-ikäisen kynnyksellä ei ilman kahinoita tapahdu, mutta aukaisee molemmille aivan uudenlaisen oven elämässä. Menneisyyden luurengosta ei mikään jää kaappiin. Muistot kirvelevät ja repivät sielun sikkaralle, mutta tuovat vauhtia ja uusia unelmia naiskaksikon arkisen aherruksen keskelle.

VIIVI VIRTANEN

Vapise Aku Ankka - täältä tulevat Baudelairen sisarukset!

Ankean sarjan ankea alku

TEKSTI: TUURE PUURUNEN

MITÄ TEILLE tuovat mieleen sanat Lemony Snicket? Ensimmäisen kerran ne nähtyäni tuli mieleeni suklaapatukka, joka maisuu sitruunasaippualta. Onneksi ystäväni valaisi pimennossa elävää humanistiystävänsä ja kertoi, että kyseessä on elokuva.

SEURAAVALLA viikolla törmäsin PlayStation2-peliin Lemony Snicket's - A Series of Unfortunate Events. Tässä vaiheessa minua alkoi jo hieman huolestuttaa. Tämä saippuasuklaa alkoi uhkaavasti vaikuttaa Ilmiöltä. Ei ole kaltaistani olla tietämätön Ilmiöistä, sillä pyrin pysyttelemään Ajan hermolla. Minua jäi kuitenkin ihmetyttämään kumpi tuli ensin: peli vai elokuva. Vastaus selvisi pari viikkoa myöhemmin, kun postiluukusta tuli yhdeksännen suomeksi käännetyn Lemony Snicket -kirjan mainos. Kirjan! Olisihan se pitänyt arvata. Päätin, että on aika palata Niilin alkulahteelle ja marssin Suomalaiseen kirjakauppaan. Poistuinsieltä mukanani ensimmäinen Lemony Snicket -eepos.

PIENI alustava tietojenetsintä ei olisi ollut pahitteeksi. Kyseessä on lapsille ja varhaisnuorille suunnattu kirjasarja, nimeltään Surkeiden Sattumusten Sarja, jota kirjoittaa hra Lemony Snicket. Ensimmäisen osan nimi on Ankea alku. Kirjassa on vain (aikuisen mittapuulla) vaivaiset 172 sivua ja kuvitusta! Rivityskin on melko harva.

KIRJA kertoo kolmesta sisaruksesta, Violet, Klaus ja Sunny

Baudelairesta, joita kohtalo potkii päähän oikein olan takaa. Kirjan tunnelma on synkempi kuin Indiana Jones ja Tuomion temppeli -elokuvasa. Tarina alkaa siitä, kun lapsien vanhemmat kuolevat tulipalossa, joka tuhoaa heidän asuintalonsa kokonaan. Lapset joutuvat kaukaisen sukulaisensa, ällöttävän kreivi Olafin holhottaviksi. Kreivi on iljettävä, luiseva teatteriseurueen jäsen, joka suostuu ottamaan lapset, koska Baudelairen sisarusten vanhemmat ovat varakasta väkeä, ja testamentin ainoat perilliset ovat Violet, Klaus ja Sunny.

TÄMÄ ei kuitenkaan kohtele lapsia kovinkaan ystävällisesti, vaan pakottaa heidät syömään kylmää, klimppistä puuroa ja antaa asunoksi huoneen, jossa on vain yksi sänky. Vaatekaappina (ja kaikkina muinakin kaappeina) toimii vanha pahvilaatikko, jossa säilytettiin jääkaappia. Sisaruksista nuorin, ryömimisikäinen Sunny, nukkuu verhoista taitellulla vuoteella lattialla Klausin ja Violetin vuorotellen sängyn ja lattian välillä. Kreivin kannalta on kuitenkin varsin ikävää, että varat ovat jäädytettynä, kunnes kaksitoistavuotias Violet täyttää kahdeksantoista. Tämä ei kuitenkaan sovi kreivin suunnitelmiin, joten hän keksii kauhistuttavan juonen, jolla saada rahat itselleen heti...

KIRJA ei ole välttämättä mitenkään maailmaa mullistava elämänsä jo aikuisempaan ikään päässeelle lukijalle, mutta siinä on sitä jotain. Kerronnassa on tietty itseironinen

sävy, joka ei taatusti valkene kohdeyleisölle. Itse en pystynyt laskemaan kirjaa käsistäni saatuaani sen auki, vaan kahlasin sen läpi yhteen menoon. Aikaa ei tosin kulunut kuin parin tunnin verran, joten pitkää iloa siitä ei saa. En ole lukenut koko sarjaa, joten henkilöhahmojen kehittymisestääkään en uskalla mitään sanoa, mutta jotain uniikkiahan täytyy sarjassa olla: siitä on siinnyt niin elokuva kuin pelikin! Itseäni kyllä hieman hämmentävät elokuvan näyttelijävalinnat.

KREIVI Olaf on oikeasti niin perinpohjaisen ilkeä ja ällöttävä hahmo, että hänessä on hankala nähdä mitään hauskaa. Elokuvasa häntä esittää Jim Carrey (Mask - naamio, Ace Ventura - lemmikkidekkari, Sähköputkimies, Truman Show jne.), mikä tuntuu todelta kauhistuttavalta yhdistelmältä. Toivottavasti luvassa ei ole toinen Grinchin kaltainen roolisuuoritus...

KANNATTAAKO sinun sitten tutustua lähemmin Baudelairen sisarusten maailmaan? Mikäli olet avoin uusille kokemuksille, ehdottomasti! Mikäli taas odotat Harry Potterin kaltaista elämystä, kannattaa odottaa kesäkuun 22. päivää, jolloin julkaistaan Harry Potter and The Half-Blood Prince. Itse pidin lukemastani, mutta en siinä määrin, että laittaisin enempää rahaa likoon hra Snicketin (ilmeisesti taiteilijanimi) hyväksi. Uusimman Potterin sen sijaan olen jo tilannut ennakkoon.

LINKKEJÄ: WWW.LEMONYSNICKET.COM WWW.UNFORTUNATEEVENTSMOVIE.COM

Hautakivessä elämänohjeet?

KIIRE KURTISTAA taas opiskelijoiden otsia lukuvuoden loppusuoralla. Opintoviikkojen metsästys ja ruokarahojen tienäminen helpostikin vievät kellomme tunnit mennessään. Mutta toisinaan kun sitä huohottaa pitkin kampusta tenttikirjat kainalossa ja esseen ainekset laukussa, miettii mihin tässä on niin peijoonan kiire.

KIIREEN TOLKULLISUUTTA hätkähdin miettimään eräänä iltapäivänä. Tuolloin näin juuri talvunesta heränneitä sinivuokkoja muuten niin vielä talven rosoisen nurmen keskellä. Tässä nyt herkiste-

len vuokoista, mutta silloin paahdoin vain kukkasten ohi. Mietin kuitenkin jo silloin, tekeekö elämästäni lopulta antoisampaa opinto-oravanpyörässä pyöriminen vai se, että pysähtyisin toisinaan edes hetkeksi ihastelemaan elämän kauneutta. Sini-vuokkojen lisäksi kaunista voi olla vaikka kahvihetki kavereiden kanssa - tai hieno biisi radiosta.

JOTTA SAISIN kunnolla alleviivattua saarnani ytimen, minun pitää kertoa teille hautakivistä. Ja jos suhte hetken niin voin kyllä selittää, miksi haluan kertoa teille juuri nyt niistä.

SIIS HAUTAKIVET. Eräessä kirjassa oli oiva esimerkki ajankäytön suunnittelun tärkeydestä. Ihmiselähen usein on erilaisia toiveita ja tavoitteita. Mutta aikaa on vain rajattu määrä. Ja tässä astuvat mukaan hautakivet: jos hautakiveesi hakataisiin yksi lause kuvaamaan sitä, mitä sinä olit ja mitä merkitsit muille, minkälaisen haluaisit lauseen olevan. Entä millainen lause näillä näkymin olisi tulossa? Yksi elämä - yksilause. Aikamoinen tiivistys.

MYÖNNÄN, että oman hautakivetehtin suunnittelu kuulostaa varsin karskilta. Mutta mielestäni kirjan ideassa on itunsa. Ensinnäkin hautakivi muistuttaa meitä maanpäällisen ajan rajallisuudesta: aika ei ole uusiutuva luonnonvara ja siksi se tulisi käyttää mahdollisimman hyvin. Ja jos pystyy kiteyttämään tärkeimmät tavoitteet ja toiveet yhteen lauseeseen, se voi tuoda ryhtiä ja suuntaa elämään. Kiireenkin keskellä voi miettiä, viedä toimintani minua kohti tätä lausetta.

KOSKA IHMISET ja elämät ovat hyvin erilaisia, toiveita hautakivikaiverrukseen olisi luultavasti monennäköisiä: "Vieno-Liisa oli rakastettu ja rakastava perheenäiti.", "Juha-Kauko oli pidetty seuramies ja ahkera työnsankari." tai "Maija oli suuri yhteiskunnan eheyttäjä."

TOIVOISIN, ettei omaan hautakiveeni kirjoitettaisi näin: "Tuomo muistetaan miehenä, joka käveli aina sinivuokkojen ohi koskaan niitä nuuhkaisematta."

TUOMO ALA-KOJOLA

kasvisravintola - vegetarian restaurant

katriina

Kauppakatu 11
puh. (014) 449 8880

Opiskelija-alennukset!
Avoimna ma-pe 11-14.30,
myös kesällä!

Tervetuloa!

Sanelaisten suosiossa TOP 5

KOONNUT REETTA KARPPINEN

1. HUVITTAVIN ELÄIN?

Vesinokkaeläin	6/16
Nenäapina	4/16
Vyötiäinen	3/16
Kärsänokkasiili	2/16
Oma kissa	1/16

2. PELOTTAVIN ELÄIN?

Vampyyrilepakko	6/16
Pussipiru	5/16
Kummituseläin	3/16
Kuolemankello	1/16
Rukoilijasirkka	1/16

3. HAUSKIN NIMI?

Merimakkara	9/16
Tupajumi	4/16
Korvayökkö	2/16
Laiskiainen	1/16

4. MIKÄ VOISIT OLLA EDEL- LISISTÄ ELÄIMISTÄ?

5/16 Merimakkara

- Korkea lihaprosentti ja meren arvoituksellisuus yhdistyvät oivalta tavalla.
- Ei ole aivoja ja vartalo vähintäänkin mieleenpainuva. Selkärangattomuus on seksikästä. Ei liian tarkka ruokavalion suhteen. Melkoisen kansainvälinen kaveri, sillä viihtyy maailman merissä.

5/16 Laiskiainen

- Nukun päivät pitkät -ihan missä vaan, ihan milloin vaan.

4/16 Vesinokkaeläin

- Koska se osaa vaikka mitä!
- Käsittääkseni vesinokkaeläin puuhastelee öisin; minäkin pidän siitä.

1/16 Kummituseläin

- Silmät selässä olisivat erinomaisen kätevät. Filippiinit asuinpaikkana ei olisi sekään hassumpi.

1/16 Korvayökkö

- Korvistani löytyy pumputipukolla kaivaessa todella ällöttävää ja yököttävää vahamaista ainetta.

5. MIKÄ ET HALUAISI OLLA?

4/15 Merimakkara

- Olisi aika kurjaa jos pitäisi aivottomana jotain pilaantunutta moskaa nassuttaa.

3/15 Tupajumi

- Käsittääkseni liiskataan heti paljastuttuaan ilkeälle isännälle.

2/15 Laiskiainen

- En haluaisi olla hidas, kömpelö ja vajaapäinen.

2/15 Vampyyri

- En juurikaan nauti veren juomisesta enkä syömisestä. En myöskään pidä pää alas päin riippumisesta.

1/15 Kummituseläin

- Ei ole siunattu sievällä ulkomuodolla, ja mainekin on huono.

1/15 Nenäapina

- Koska minulle naurettaisiin.

1/15 Pussipiru

- Kaikki sarjokset kuvaisivat minut yksinkertaiseksi...sarjakuvamaailman blondi!

1/15 Korvayökkö

- Olisi kurjaa, jos minua osattaisiin luonnehtia vain seuraavasti: "ulkonäöltään lepakko, luonteeltaan sympaattinen." Siinä ei paljon sympaattinen luonne lohduttaisi.

Hengailijan päiväkirja

TEKSTI JANNE SAARINEN KUVAT VIIVI VIRTANEN PYRY ANTOLA

HENGATA SLG. KULKEA, ROIKKUA
JSSAK T. JNK MUKANA; SEURUSTEL-
LA (INTIIMISTI), STYYLATA.
HENGASIVAT AINA SAMASSA DISKOS-
SA. ALKOI HENGATA JONKUN TYTÖN
KANSSA. CDPS S. V. HENGATA

Jokaisella aidolla fennistillä on varmasti ollut koulupäiviä, joidenka jälkeen on huomannut tehneensä ei mitään. Valinta on ehkä osin tiedostamaton, mutta täysin harkittu, kun tarkemmin ajattelee. Mitkä ovat hengailun perimmäiset syyt? Mitä hyötyä hengailusta on, kun sen oikein perustelee? Mikä on kirjaston kahvilan osuus? Tässä nimettömän fennistin päiväkirjan-ote, josta asiat selvinnevät.

KESKIVIIKKO 16.2.2005

KLO 7.27: Herään kotonani. Paikka ei yllätys sinänsä, mutta aika ehkä hieman. Kello kun on soimassa vasta 8:ltä. Aamutoimet ja miettimistä, mitä ohjelmassa. JYY:n kalenteri kertoo: luento klo 10-12 salissa F205, kirjallisuuden praktikum 14-16 Aassa. Loistavaa! Kahden tunnin hypäri, jotta ehtii käydä Kivessä syömässä broiskunleikkeen, ehkä kahvikupposellekin kirjastolla jää tovi ennen runojen analysointia.

KLO 8.30: Aamutoimet tehty. Tunnin päästä (vasta) pitäisi lähteä koululle, mutta ei jaksaisi olla kotona, kun ei ole oikein järkevää tekemistä. Eihän tunnissa ehdi mitään esseetä edes alkaa suunnitella, saati kirjoittaa. Jospa

lähtisi jo mäelle? Joo, ja kävelen saa aikaa kulumaan paremmin. Ja mikäs kävellessä, onhan ulkona jälleen TKP (talven kaunein päivä). Voisi mennä vaikka kirjastolle katso-
maan, löytyisikö puheviestinnän tenttikirjaa. Näin teen.

KLO 9.13: Kirjaston Tyrannicumini puoleinen ovi aukeaa. Etuoikealla avautuu eteeni kirjaston kahvila-akvaario. Hei, siellähän on Lissu, Heka ja Pena. Näemmä ryhmätyötä tekevät. Käynpä moikkaamassa.

KLO 9.50: Kupit kahvia juotu. Ryhmätyöporukka oli kiitollinen (siis ihan oikeesti, joo-ol), että menin heidän pöytänsä. Ei kuulemma ajatus oikein enää luis-
tanut ja uutta näkökulmaa kaivattiin. Osasinkin kertoa pari vinkkiä 5 vuoden kokemuksellani: 1) pitääkö tauko 2) hakekaa kahvit 3) unohtakaa työ hetkeksi. Ryhmä päätti toteuttaa ehdotukseni ja jatkaa työntekoa seuraavan viikon perjantaina, olihan luento alkamassa heiläkin.

KLO 10.12: Heka päättää olla menemättä luennolle - menee lukusaliin lukemaan huomiseen tenttiin. Itse alan myös hieman empiä, jos myös lukisi tenttiin. Se saattaisi olla järkevä ratkaisu tähän rakoon. Lissu ja Pena lupaavat ottaa meille mahdolliset ojentteet. Hyvä. Menen hake-
maan luentosalikappaleen puheviestinnän tenttiopuksesta ja palaan

kahvilaan, tällä kertaa pieneen ikkunapöytään.

KLO 10.25: Ikkunan ohi vilahtaa tuttu hahmo. Mauno! Nyt jo hereillä, ja koululla? "No mitäs? Tenttiinkö luet? Häirittekö, jos haen kahvin ja istahan tähän lehteä lukemaan?" M kysyy. "No et tietenkään, paina puuta. Ehtiähän tätä", vastaan, enkä valehtele yhtään. En kai istuisi tässä, jos todella haluaisin lukea! Kirja edessäni suorastaan viestii: "Tulkaa tänne, oi ystävät, hullut ja päästäkää minut pahasta!"

KLO 11.30: Tunti on vierähtänyt kumman äkkiä. Tenttikirjaa en sitten paljon ole lukenut, mutta ei se mitään. Jesse liittyi seuraamme hieman ennen 11:tä ja poikien kanssa olemme kahlanneet kriittisellä silmällä Hesarin ja Keskarin. ("Voi luoja mitä huttua ne välillä kirjoittelee", totesi Mauno osuvasti.) Koulunkäynnistähän sekin käy, fennisti kun voi liittää kaiken kieleen liittyvän opintoihinsa. Lisäksi sain lehdistä yhden idean ensi viikon sijaistuntia varten, ei lainkaan hyödytöntä. Taisimmepa myös pohtia näyttelijöiden murretaitoja - täysin alamme juttuja, ei epäilystäkään.

KLO 12.15: Hyppy-tunti alkaa. Suunnitelmissa oli ruokailua ja kahvittelua. Lehtien lisäksi olemme pohtineet elämää yleensä; pelottavasti lähestyvää aikuisuutta, mahdollisia työvaihto-

ehtoja, sivuainevalintoja jne. Niin ja kävihän tuossa pikaisesti eräs 1. vuosikurssin opiskelija kysymässä, mihin kirjallisuuden tenttikuori palautetaan. Annoimme lisäksi parit tärpit varmoista tenttikysymyksistä. Jessen pitäisi lähteä ruotsin tunnille, mutta koska tänään on toiseksi viimeinen kerta ja sellittujen poissaolojen kiintiö ei ole täynnä, hän päättää olla menemättä ja liittyä Maunon ja minun seuraan. Kohti Kiveä siis.

KLO 13.35: Kivessä humpsahtanut reilu tunti. Pöytäseurueeseen on liittynyt Elviira ja Lissu. Myös Pike kävi pikalounaalla, mutta palasi samoin tein Norssille. Jospa jättäisimme tilaa nälkäisille, pian tulee varttia vaille kahden ryysis ja desibelitaso nousee entistä korkeammaksi.

KLO 13.47: Kumma juttu. Kukaan ei puhunut mitään, mitä seuraavaksi tekisimme. Jotenkin viisikkomme oli ajautunut kirjaston ovelle, suuntana ilmeisesti kahvila. Jokin outo voima meitä kai sinne veti. Tai sitten totumus, tiedä häntä.

KLO 14.10: Istumme jälleen "toimistolla", minä, Jesse, Mauno ja Elviira. Lissu lähti jo seuraavalle luennolle. Hänen tilalleen joutoaikaansa pöytäamme on tullut viettämään Aikka ja Kake, tuo neljännen vuosikurssin voimaduo. Päivän tapahtumat ovat ohjanneet meidät keskustelemaan kirjastolla istumisen hyödyistä. Eihän kesken näinkin hedelmällisen keskustelun voi praktikumille mennä, ehei, minä jään tänne ja luen

sitten kotona Södergranin varhais-
tuotannon omatoimisesti. Niin, tässä keskustelumme sato lyhyesti:
- opintoneuvonta ja uutistoimisto: Kanssaopiskelijoilta saa opastusta niin tenteistä kuin muistakin opiskeluun liittyvistä asioista. Keneltä muulta kuin toiselta opiskelijalta kuulisi vinkkejä mahdollisista porseanreistä, jotka joku on jo löytänyt helpottamaan fil.yo-paran elämää? Vastaavaa arvokasta tietoa ei saa Kelasta edes tiskin alta. Samalla ylityöllistetty henkilökuntamme saa työrauhan.

- psyko-sosiaalinen vertaistuki: Opiskelutoverien kannustus ja neuvot auttavat varmasti paremmin kuin YTHS:n mielenterveyspalvelut, joihin on kuulemma jonoakin. Idea: Jos kahvin hintaa tuetaan Kelan taholta, on opiskelijoilla varaa istua enemmän kirjastolla ja mielenterveyspalvelujen jonot pienevät. Sopiva hinta kahville, teelle ja kaakaolle on mielestämme 50 senttiä (omaan kuppiin 40 snt).
- ideariihi: Idea tästäkin päiväkirjanotteesta taisi syntyä juuri kirjaston kahvilassa hengaten.

KLO 16.13: Lähtö kotiin, ei täällä ole enää ketään, kun Aikkakin lähti jumppaan. Huono omatunto lintsaamisista käväisi päässä, mutta häipyi saman tien. Ei näitä päiviä sentään viittä enempää viikkoon mahdu. Päivän saldo:
- tenttikirjaa 2 sivua ja luentoa 0 tuntia
- kahvia 3 kuppia ja lämmin ateria
- koulunkäyntiä yht. 7 tuntia (Kirjasto 5,5h + Kivi 1,5h)
- mittaamaton määrä tietoa, ajatuksia ja sosiaalista elämää - korvaamatonta. Kirjasto avaa tulevaisuuden.

Vappuaaton bileet -04:ään

Vappupäivänä:

Silliä ja ruisleipää **2€** klo 11-12

Vappu-à la Carte alk. klo 12

Sohwin kulttuuripalkinnon jako

& Rautatieläisten mieskuoro klo 14

**JALO VALAMIES ORKESTEREINEEN LEVYN-
JULKISTAMISKEIKALLA 4.5. VAPAA PÄÄSY!**

ROCK HOUR

HANAOLUT 0,4 JA HANASIIDERI 0,33

JOKA PÄIVÄ KLO 22-23

2€

Sohwi

www.sohwi.fi